

Lord Raffles

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

GESTRAFTE MEINEED

N° 2581

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Gestrafte meineed

HOOFDSTUK I.

DE VERKEERDE ARRESTATIE

Op zekere dag was New York ontwaakt om op al de reclameschuttingen en zuilen, op de stations van de ondergrondse en bovengrondse treinen, boven op de daken en tegen de muren van de huizen een prent te zien aangeplakt, voorstellende een jonge dame met een grote hoed op het hoofd en iedereen vriendelijk toelachend, zodat twee rijen witte tanden te zien kwamen, terwijl onder dat aantrekkelijke vrouwenkopje met koeien van letters stond:

Vraagt Newnes Plantenboter Red Star
in Patentverpakking
Onovertroffen.

Niet alleen lazen enige miljoenen mensen dit reclame-opschrift in New York maar ook alle andere steden en dorpen, kregen hun aandeel van deze reclame, met het gevolg, dat ervan de Red Star Plantenboter voor miljoenen dollars werd verkocht.

Wells waar had de reclame-campagne

voor die plantenboter Mr Newnes een slordige duit gekost, maar de winsten waren navenant en daar de reclame niet bij deze eerste campagne bleef, had Mr Newnes het binnen het jaar tot miljonair weten te brengen, een prestatie, die de andere miljonairs der Verenigde Staten met bewondering had vervuld, hetgeen dan ook de oorzaak was geweest dat de boterkoning met open armen in hun midden was opgenomen.

Anderhalf jaar na de eerste succesvolle campagne van de Red Star Plantenboter had Mr Newnes een avondpartij gegeven in zijn huis aan de Fifth Avenue.

Het was een zeer geanimeerde partij geweest. Verschillende voornamen gasten uit de geld-, toneel- en kunstwereld had zich best geamuseerd. Mr Newnes had bewezen niet alleen op reclamegebied een juist inzicht te hebben in de menselijke natuur. Ook met dit feest had hij bewezen zijn medemensen goed

te kennen, daar hij er in geslaagd was, hen enige verrassingen te bereiden.

In de eerste plaats had hij ervoor gezorgd, dat de muziek, die ten gehore werd gebracht niet uitsluitend uit de nieuwe en meestal zeer banale deuntjes wordt overstroomd.

Verder had Mr Newnes niet alleen heren uitgenodigd, maar ook enige dames, erkende schoonheidskoninginnen, die jaarlijks miljoenen besteedden bij de duurste New Yorkse modehuizen. Deze dames, meestal toneel- of filmsterren en allen zonder onderscheid, meesteressen in de danskunst, hadden tot taak gehad de heren tot dansen op te wekken en waren daar ook wonderwel in geslaagd.

Mr Newnes had, mensenkenner als hij was, gezorgd, dat er ook voor de dames een dergelijke aantrekkelijkheid was, daar het succes anders te eenzijdig zou zijn geweest, met het gevolg, dat de mannelijke sexe zich geamuseerd en de schone sexe zich ietwat verongelijkt had gevoeld. Voor de dames waren er daarom enige heren aanwezig, die hun ruimschoots schadeloos stelden voor het tijdelijke gemis hunner echtgenoten en cavaliers. Deze heren waren meestal vreemdelingen, die de dames lieve en vleiende woordjes in het oor wisten te fluisteren, onvermoeid met hun dansten en op onderhoudende wijze wisten te amuzeren.

Zo was er een specialiteit op het gebied van spiritisme, die het klaar speelde midden in een volle zaal en in een overvloed van licht enige staaltjes te zien geven van zijn macht als medium. Een tweede was een erkend paradoxist, die de ongehoordste brutaliteiten op zo aangename wijze wist te lanceren, dat niemand er boos om kon worden.

Een derde was een groot geoloog en had reizen gemaakt naar de meest afgelegen plekken van de aarde. Daarvan wist hij zo onderhoudend te vertellen, dat de hem omringende dames als het ware aan zijn lippen hingen, terwijl een vierde zulk een grote handigheid vertoonde als goochelaar, dat zelfs de gewiekste dames, die vlak op zijn handen stonden, er niet achter konden komen,

hoe hij het deed.

Dit zijn slechts enkele staaltjes uit vele en uit het opgenoemde moge blijken, dat de partij van de boterkoning mocht worden genoemd. Vooral toen tegen het einde van het souper er een grote tulband werd opgebracht, die zo zwaar was dat hij niet gedragen kon worden, maar op een wagentje de eetzaal moest worden binnengereden.

Daarbij bleek, dat het gebak, hoewel reusachtig groot, toch even fijn was als het kleinste gebak, terwijl de grootste verrassing tot het laatst werd bewaard, als wanneer de tulband zich in het midden opende en daaruit een jonge dame te voorschijn kwam, die met een paar gazen vleugeltjes aan een zilveren draad omhoog werd getrokken, zodat zij in de letterlijke zin van het woord in de hemel verdween.

De gasten van de boterkoning juichten de vindingrijke gastheer luide toe, toen de eerste stralen van de opgekomen zon door de hoge vensters vielen, aldus aankondigende, dat ook aan deze partij, evenals aan alle wereldse zaken, een einde was gekomen.

Een half uur na het opstijgen van het engeltje uit de tulband hadden de laatste gasten de villa van de boterkoning verlaten en was in het huis ten slotte de rust weergekeerd.

Heel lang duurde deze rust niet, want reeds na een paar uur verschenen de bedienden, wie men de te korte nachtrust op het gelaat kon aflezen, opnieuw, en wel om de kamers en zalen, waar het feest gevierd was, weer een fatsoenlijk en ordelijk aanzien te geven.

Alleen in die kamers en zalen, waar de gasten hadden vertoefd, werd de stofzuiger gehanteerd. Daar was werk genoeg aan, zodat niemand het in zijn hoofd kreeg, om in de overige, meestal hoger gelegen vertrekken, ook aan de gang te gaan.

Hierdoor kwam het, dat het in de werkkamer van de heer des huizes, welk vertrek in de onmiddellijke nabijheid van diens slaap- en kleedkamer was gelegen, nog heel lang stil bleef, ook nog nadat de lenteson een overvloed van licht door de ramen wierp.

Dat vertrek leek wel een soort markt, waar allerlei koopwaren lagen uitgestald. De grote mahoniehouten tafel, waar anders alleen enige fraai gebonden boeken op lagen, lag nu vol met allerlei andere dingen.

Het eerste, dat men zag, was een groen gelakt kistje van staal, dat met geopende deksel als het ware iedereen uitnodigde toe te tasten. Er lag in dat kistje iets, dat menigeen zou hebben bekoord. Het was verdeeld in verschillende vakjes van gevlochten metaal en in elk vakje lagen goud- en zilverstukken van verschillende grootte.

Aan goud en zilver lag daar zeker voor een honderdduizend dollar voor het grijpen.

Daar vlak naast lag een stapel papieren, effecten van verschillende Amerikaanse maatschappijen, vennootschappen en consortiums. Het was een tamelijk hoge stapel en als men de bedragen van al deze effecten had genoteerd, zou men tot een bedrag van zeker om en nabij de twee miljoen dollar zijn gekomen.

Daar naast lagen enige kantoorboeken, zo opengeslagen, dat onmiddellijk te zien was dat daarin reusachtige bedragen stonden geboekt. Het waren kas- en rekening-courantboeken en lieten een blik slaan op de fondsen, die de heer des huizes had staan bij andere banken en tevens inzicht gaven van de kosten van zijn huishouding.

Ten slotte lagen daaromheen blanco chèqueboeken, wissels en kwitanties, welke formulieren alle zonder onderscheid, waarschijnlijk voor het gemak, reeds waren voorzien van de handtekening van Mr Newnes, die dus alleen maar de bedragen had in te vullen, om een som uitbetaald te krijgen, welke zijn rekeningcourantboek, dat open lag, vermeldde.

Er was niemand aanwezig, zodat er geen vrees behoefde te bestaan, dat iemand van de zo welkome gelegenheid om eens een goede slag te slaan, zou gebruik maken.

Het geld en alle geldswaardige papieren bleven dus liggen.

Maar ook hieraan kwam ten slotte

een einde.

De heer des huizes, die vanwege het late uur, waarop zijn partij geëindigd was, uitgeslapen had, was tegen het middaguur wakker geworden en was, omdat hij de slaap niet meer kon vatten, opgestaan. Daar hij een ijverig man was, die het land aan niets-doen had, was hij, na zich geschoren, gebaad en gekleed te hebben, op weg naar zijn werkkamer gegaan.

Als men misschien had gedacht, dat hetgeen op de mahoniehouten tafel in zijn werkkamer lag, door hem zelf om een of andere reden aldus was neergelegd, dan had men bij het waarnemen van zijn gelaat, toen hij de deur opende, ingezien, dat dit een vergissing was geweest.

Toen Mr Newnes de kamer wilde binnentreden, bleef hij als van de donder getroffen op de drempel staan, zijn ogen sperden zich open, evenals zijn mond, terwijl hij een kreet van schrik, vermengd met verwondering liet horen.

Dit duurde slechts kort, want het volgende ogenblik had hij de deur gesloten en de knippen er op gedaan, om daarna met bevende handen alles wat op de tafel lag aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Aan het einde van dat onderzoek was zijn vrees verdwenen, maar zijn verwondering zo mogelijk nog toegenomen.

Deze verwondering nam nog toe, toen hij zijn ogen door de kamer liet gaan. In een hoek stond een grote brandkast. De dikke gepantserde deur stond open.

Alle schilderijen hingen nog aan de wand, doch waren omgekeerd. Op een rooktafeltje stond een sigarenkistje open en op de kristallen asbak lag een half opgerookte sigaar. Daarnaast stond een whiskey-fles en syphon sodawater. Een half gevuld glas daarnaast.

Ten slotte waren de vier hoeken van het tapijt omgeslagen.

Nadat Mr Newnes had geconstateerd, dat er totaal niets in het vertrek vermist werd, begaf hij zich naar zijn lessenaar in een der hoeken van de grote kamer, om te zien of ook daar alles in orde was. Hij zag onmiddellijk, dat

alle laden, die Mr Newnes gewoon was af te sluiten, open stonden, ofschoon alle sloten, evenals dat van de brandkast, volkomen intact waren. Uit de laden vermiste hij niets, alles lag nog op zijn plaats, en alleen op het met groen laken beklede schrijfvlak vond hij een stukje karton liggen.

Toen hij dat opnam en omkeerde viel zijn oog op een paar letters en hij las:

JOHN RAFFLES

Dat was het visitekaartje, dat de inbreker, de indringer, die alles in het vertrek had omvergehaald, doch niets weggenomen had, had achtergelaten.

Mr Newnes een origineel man, die blijkbaar wel van een goede mop hield, zelfs al was het ten koste van zijn eigen persoon, scheen nu toch een weinig uit zijn humeur.

Weliswaar was er niets ontvreemd, maar er was toch maar onweerlegbaar bewezen, dat er een inbreker was geweest en hij brak zich vergeefs het hoofd hoe dat heerschap naar binnen was gekomen. Verder irriteerde hem de naam Raffles op het visitekaartje.

De boterkoning had natuurlijk in de Amerikaanse kranten vaak gelezen van de daden van deze gentleman-inbreker en het stond nu voor hem vast, dat deze man naar Amerika overgestoken was, om hier een nieuw werkterrein te zoeken.

Waarom er niets gestolen was, begreep hij niet. Het was toch duidelijk genoeg, dat de man had kunnen wegemen wat hij wilde, getuige de half opgerookte sigaar, waaruit op te maken viel, dat de inbreker zich volkomen op zijn gemak had gevoeld, toen hij daarbinnen was.

Geruime tijd stond Newnes met het kaartje in zijn hand in gepeins verzonken. Het gebeurde niet dikwijls, dat hij in twijfel verkeerde over zijn te volgen gedragslijn, maar nu wist hij toch inderdaad niet hoe hij deze zaak moest aanpakken.

Na een poos nagedacht te hebben, scheen zijn besluit genomen. Hij streek zich met een energiek gebaar over zijn haren, schudde zich als een natte poedel,

alsof hij daarmee alle zwartgallige gedachten van zich af wilde schudden en begaf zich naar de tafel, waarvan hij alles begon weg te nemen en weer in de nog steeds geopende brandkast te bergen.

Vervolgens keerde hij de schilderijen weer om, trok het tapijt recht, sloot de laden van zijn lessenaar, kortom deed alles wat gedaan moest worden, om zijn kamer weer het gewone aanzien terug te geven.

Hij was vast besloten er aan niemand iets van te vertellen.

Hij trachtte het vreemde voorval te vergeten en wijdde zich weer als naar gewoonte aan zijn zaken, maar zijn verwondering was zeer groot toen hij twee dagen daarna in de New York Times een getrouw verslag las van zijn bevindingen, doch niet in zijn eigen huis, maar in dat van een collega-miljonair.

Bij deze man was eveneens de gehele werkkamer overhoop gehaald, ofschoon er niets vermist werd. Zijn collega had echter blijkbaar niet kunnen zwijgen en alles aan een dagbladreporter medegedeeld, zodat de dag daarop alle kranten ellenlange artikelen bevatten over deze vreemde geschiedenis.

Daar er nu geen reden meer bestond, om zijn ondervindingen voor zich te houden, stelde Newnes ook een heel verslag van zijn inbraak op voor de dagbladen, hetgeen deze eveneens maar al te graag opnamen, omdat daarin een aantrekkelijke kopij zat welke door de lezers werd verslonden, terwijl het tegelijkertijd een goede reclame was voor de boterkoning.

Newnes kreeg echter al heel gauw concurrentie op dit gebied. De daaropvolgende dag stond er wederom een dergelijke inbraak in de dagbladen vermeld, thans bedreven in het paleis van de spoorwegkoning Rockefeller, terwijl drie dagen daarna Mevrouw Gould, de schatrijke weduwe van een overleden dagbladeigenaar, het slachtoffer werd van deze overigens onschadelijke inbreker.

Toen de geheimzinnige inbraken bleven voortduren was New York weldra in rep en roer.

Dagelijks gingen de kranten door inbraken te vermelden, die vooral in de Vijfde Avenue waren gepleegd bij miljonairs, wier huizen in het Centralpark waren gelegen.

Tevergeefs braken de detectives zich het hoofd om het raadselachtige doel van deze inbraken toch maar te kunnen ontdekken.

Het zonderlingste daarbij was, dat er niet één nacht voorbijging, zonder er een dergelijke inbraak werd gepleegd.

Niettegenstaande de bewaking werd verdubbeld, uitzending van speurhonden en andere veiligheidsmaatregelen genomen werden, vonden de bewoners van hun huis op een zekere ochtend de deuren van hun brandkasten open, de inhoud op het tapijt of op de tafel uitgespreid, vensters open, gesloten deuren geopend, schilderijen van de muur genomen, en wat er verder nog voor onverklaarbare dingen gebeuren konden.

Welk doel mocht toch de inbreker beogen? Zou die zogenaamde John Raffles krankzinnig geworden zijn?

Waarom nam hij niet, zodra de brandkast open was, de inhoud mee?

Waarom legde hij geld en waardepapieren op tafels, stoelen en tapijten, zonder één cent ervan mee te nemen?

Niemand, zelfs niet de scherpzinnigste kop, kon dit geheim doorgronden.

Dag op dag vermeerde zich het aantal der door inbraken getroffen miljonairs in New York.

Een leger detectives werd er op uitgestuurd, maar ook zij waren niet in staat iets te ontdekken.

Slechts één bijzonderheid was er, die de hoofdcommissaris van Scotland Yard opviel.

De zogenaamde inbraken hadden bijna altijd plaats in een huis, waarin de avond tevoren een gezelschap bijeen was geweest.

— De dief is in het huis, zei Newton, het hoofd van een groot particulier detective-bureau, tot Mr Harkel, zijn eerste inspecteur; hij heeft niet nodig in te sluipen. Hij moet zich onder de gasten bevinden.

Terwijl wij op straat, of waar ook op de Grote Onbekende loeren, bevindt hij zich in alle gemoedsrust in het huis, en volbrengt die dolzinnige inbraak.

Ben je het niet met me eens? vroeg Newton.

— Niet geheel en al, maar ook ik zou gaarne weten, welk doel de Grote Onbekende met de zaak voor heeft.

— Het is de eerste maal in mijn practijk als detective, dat een dief een brandkast opent, en zich niets van de inhoud toeigent.

— Zou het ook kunnen zijn, ging Harkel voort, dat de man ergens iets bijzonders zoekt, dat hij vermoedt in een of andere brandkast verborgen te zijn.

— Dat denk ik niet, Harkel. Dan zou de Grote Onbekende zich niet de moeite geven, gesloten deuren te openen, vensters in te drukken en ten slotte zijn kaartje achter te laten.

De twee detectives bleven nog lang samen praten, maar konden zich over de plannen en beweegredenen van de geheimzinnige Raffles geen voorstelling maken.

Eindelijk toen alle mogelijkheden besproken, alle hypothesen aan een onderzoek waren onderworpen viel er een stilte, gedurende welke beide mannen, die toch waarlijk niet van schran derheid ontbloot waren, peinzend in de ruimte staarden, alsof zij er aan wanhoopten het geheim ooit te doorgronden.

— Mr Harkel, daar valt me iets gekks in, maar dat toch misschien de overweging wel waard is.

— Wat dan? vroeg Harkel. Zeg het mij gerust, als het niets is hoeft ge u voor mij niet te schamen.

— Luister, ging Newton voort. Ik heb dezer dagen alle berichten die Scotland Yard over deze eigenaardige gentleman-inbreker heeft verzameld, opgevraagd en daarna bestudeerd. Er is mij toen opgevallen, dat Raffles nooit of nimmer iets weg neemt van een man die op zijn brood verdient.

Harkel begon te lachen.

— Gij wilt toch niet zeggen, dat de miljonairs, die Raffles tot dusverre wel bezocht, maar overigens ongemoeid

heeft gelaten, op eerlijke wijze hun kapitaal hebben verworven. Wij weten toch waarachtig wel beter. Niet, dat zij strafbaar zijn voor de wet. Daar passen zij wel voor op, maar of Raffles 't ook als een eerlijke manier beschouwd, daar meen ik aan te moeten twijfelen.

— Dat is ook zo; ging Newton voort, maar gij hebt me niet laten uitspreken. Ik had willen zeggen, dat het mij bovendien ook opgevallen is, dat Raffles zijn handwerk ook uitoefent als een soort sport. Niet alleen, dat hij nog nooit een moord heeft begaan, maar ook schijnt hij geen lust te hebben een inbraak te plegen als daaraan niet een zekere mate van gevaar is verbonden.

Als het een doodgewone inbraak geldt, dan heeft de politie vaak van tevoren bericht ontvangen van hem zelf, dat hij van plan was hier of daar op dat en dat uur in te breken, zodat alle mogelijke voorzorgsmaatregelen konden worden getroffen.

— En, ging Harkel voort, is de politie daarin nooit geslaagd?

— Nooit, zei Newton resoluut, nooit. Gij hebt trouwens zelf kunnen constateren, dat er niet veel kans op is, dat wij hem ooit zullen betrappen. En nu wil het denkbeeld me niet loslaten, dat hij al deze inbraken pleegt en niets steelt, om ons voldoende vooraf te waarschuwen. Zodra hij denkt, dat wij nu van zijn practijken op de hoogte zijn, gaat hij er ernst van maken. Dan zet hij zijn inbraken voort, maar dan, om te stelen natuurlijk. Ik wou, dat die vent in Engeland gebleven was. Ik voorzie dat we nog veel moeilijkheden met dat heerschap krijgen.

Terwijl er aldus voor de tweede maal stilte heerste in het bureau, waar de twee detectives samen zaten, werd er op de deur geklopt en kwam er een bediende binnen, die een kaartje binnenbracht.

— James Stamford, las Newton hardop en zei tot de bediende:

— Laat Mr Stamford binnen komen.

Even daarna trad Stamford, een man van middelbare leeftijd binnen en op Mr Newton toe.

— Ik kom voor een merkwaardige

zaak, zo begon Stamford het gesprek; ik weet niet of mijn naam u bekend is. Ik ben president van een New Yorkse Verzekeringsmaatschappij tegen inbraak en diefstal.

— Ik ken u, mijnheer Stamford, zei Newton, wat kan ik voor u doen?

— Ik verkeer in grote onrust, zei hij. Toen ik vanochtend, twee uur geleden, de bureaus van mijn kantoor in Broadway betrad, was mijn personeel in de grootste opwinding.

— Wat was er voorgevallen? vroeg Newton.

— De duivel is losgebroken in New York. Mijn maatschappij staat op het punt failliet te gaan. Al onze klanten, die tot de upper ten in New York behoren, zijn in vertwijfeling.

— Gij zijt werkelijk in een moeilijk parket, Mr Stamford. Ik weet, waarop u doelt. De raadselachtige, geheimzinnige inbraken... Ingeval de inbreker overal datgene had gestolen, waartoe hij in de gelegenheid was geweest, zoudt gij geen kapitaal genoeg hebben om uw klanten de schade te vergoeden.

— Gij hebt gelijk, Mr Newton. Dat had ik juist willen zeggen.

— Het gekste komt nog, zei Stamford. Gisternacht heeft hij de bureaus van mijn kantoor bezocht, en niettegenstaande de beste alarmsignalen onze twee brandkasten geopend.

— Is er iets ontvreemd? vroeg Newton.

— Wij hebben ons geld op de bank, luidde het antwoord, maar de vent nam onze kasboeken er uit en heeft zich natuurlijk op de hoogte kunnen stellen van onze klanten en voor welke som zij bij onze maatschappij verzekerd zijn.

Stamford nam een visitekaartje uit zijn portefeuille, legde dit voor Newton op de schrijftafel en zei:

— Dit kaartje liet de onbekende inbreker op mijn schrijftafel, in een couvert, achter.

Newton nam het visitekaartje en las:

— John Raffles.

— Precies, stemde Stamford toe. John Raffles, de Engelse meesterdief, was deze nacht de onbekende bezoeker van onze bureaus.

Nu zal ik u eens vertellen waar ik bang voor ben. Tot dusverre zijn alle inbraken, door Raffles gepleegd, zonder schade voor de slachtoffers verlopen, maar nu hij bij ons is geweest en gezien heeft voor welke bedragen zij bij ons zijn verzekerd, kon hij er wel eens ernst van gaan maken en dan zou ik niet in staat zijn aan mijn verplichtingen te voldoen, want zoals gij wel begrijpen kunt, zijn wij er niet op berekend, plotseling voor een groot aantal schaderegelingen te komen staan. Wij zouden onze betalingen moeten staken en gij weet wat dat zeggen wil.

— Precies, antwoordde de detective. Raffles is in staat uw zaak ten gronde te richten. Misschien kunt gij met hem een overeenkomst treffen.

— Tot heden dacht ik, dat het beroep van de detectives was, zulke mensen als die Raffles onschadelijk te maken en te laten arresteren.

— Zeker, Mr Stamford. De politie en de detectives zijn er om misdadigers te pakken; inbrekers zijn er om te stelen, en gij zijt er om de bij u verzekerde klanten het gestolene te vergoeden, maar nu gij mij zelf komt verzekeren, dat er een ogenblik kan aanbreken, waarop gij niet in staat zult blijken te zijn aan uw verplichtingen te voldoen, moogt gij het ons niet kwalijk nemen, dat wij er ook ruiterlijk voor uit-

komen, dat dat heerschap, die Raffles, die men in Londen de bijnaam van de Grote Onbekende heeft gegeven, ons te slim af is.

— Gij hebt gelijk, zei Stamford, maar ik zou er een flink bedrag voor over hebben, als ik wist wat hij in het schild voerde.

— Ik geloof zeker, zei Newton, als ik Raffles ken, dat de meeste van al die inbraken op u gemunt zijn. Hij wil u tonen dat gij even machteloos tegenover hem staat als de politie. Hoe denkt gij er over, inspecteur Harkel?

— Ik ben van dezelfde mening, Mr Newton, zei de inspecteur.

— Wat wilt gij tegen Raffles beginnen? vroeg Stamford ten slotte.

Newton keek nadenkend naar de omhoog stijgende rookwolkjes van zijn sigaar. Plotseling verdreef hij de blauwe rookwolkjes.

— Waarom doet gij dat? vroeg nu Stamford.

— Ik wilde u laten zien dat ik de rook niet in mijn hand kan vatten, zei Newton.

— Vergelijk die rookwolkjes met Raffles. De Grote Onbekende is, wat ik zonder schaamte beken, door de Voorzienigheid met meer verstand beedeeld dan ik. Neem hem als compagnon, dat zou een resultaat wezen waarmee ik u zou kunnen gelukwensen.

HOOFDSTUK II

EEN GEHEIMZINNIGE INBREKER

Bij Mr Palmer, de president van de voorname New Yorkse Hamilton Club, was een avondpartij.

Mr Palmer, die er natuurlijk aan gedacht had, dat evenals dit vroeger reeds zo vaak was geschied, die nacht bij hem kon worden ingebroken, had met de politie en met enige particuliere detective-bureaus afgesproken, dat verschillende hunner ambtenaren als gast bij de partij tegenwoordig zouden zijn, om te zien of zij op deze wijze misschien ook te weten konden komen

wie de geheimzinnige inbreker was.

Alle bureaus hadden hun best gedaan door de knapste en geslepenste mannen te zenden, waarover zij beschikten en dezen bevonden zich nu, evenals de gasten, in avondkledij, in de zalen en salons van de miljonair waar zij zich evenals de anderen zo goed mogelijk trachtten te amuseren.

Sommigen dezer detectives speelden hun rol uitmuntend en het zou iedereen moeite hebben gekost of totaal onmogelijk zijn geweest hen onder de an-

dere gasten aan te wijzen.

Maar er waren ook detectives bij, die wel over een bijzondere gave als speurder beschikten, maar overigens hun avondkleding droegen, alsof deze hen aan het lijf was gesmeten. Daarbij kwam, dat zij zich niet konden weerhouden zich eens duchtig te goed te doen aan de buffetten van de miljonair, met het gevolg, dat er verschillende onder hen waren, die als detective geen stuiver meer waard waren, om de eenvoudige reden, dat zij te diep in het glaasje gekeken hadden en dus zeker niet in staat zouden zijn de geheimzinnige inbreker, vooropgesteld, dat deze zich werkelijk tussen hen bevond, te ontdekken.

Het diner was intussen afgelopen en de dames en heren waren in een levendig gesprek gewikkeld.

— Een heerlijke avond, zei Palmer tot bankier Hundley. Ik verheug mij, dat ons nieuw clublid, Mr Edward Bird, zich zo spoedig de sympathie van de dames verworven heeft.

Beiden sloegen in het aangrenzende vertrek de gestalte gade van een ongeveer veertigjarige, slanke man, wiens gelaat, een betoverende knappe uitdrukking had.

Hij had een monocle in het rechteroog geklemd en bracht af en toe met een gracieuze handbeweging een sigaret naar de mond.

De gasten van Mr Palmer behoorden evenals de gastheer, tot de rijkste inwoners van Amerika.

— Ik heb, zei Palmer tot Hundley, een lastige ballotage wegens het toetreden tot de Hamilton Club voor de heer Bird gehad. Velen mijner vrienden vinden, dat hij te korte tijd in Amerika vertoeft. Maar dat verheugt mij, dat ik het met mijn invloed doorgezet heb, dat hij lid van onze club werd.

Hundley, een klein corpulent mannetje met een naar evenredigheid veel te groot hoofd, had een afstotend lelijk gezicht. In zijn hoofd schitterden echter een paar kleine, lepe oogjes, waaruit op te maken viel, dat Mr Hundley zich zijn rijkdom had verworven door gebruik te maken van zijn bijzondere

commerciele gaven, die eigenlijk niets anders waren dan trucs en handigheden, die de toets der critiek niet altijd konden doorstaan en zeker niet thuis behoorden in het handboek van een eerlijk koopman, die zijn brood op behoorlijke wijze tracht te verdienen.

Hundley keek enkele ogenblikken in de richting, waar de bedoelde heer Bird was gezeten, draaide zich toen om en zei op gemelijke toon:

— Ik weet niet, wat gij aan die Bird ziet, Palmer. Omdat hij een zogenaamd mooie man is, met innemende manieren, is het toch nog niet zeker, dat hij ook een fatsoenlijk en werkelijk voornaam karakter heeft.

Palmer trok zijn wenkbrauwen te zamen.

— Gij vergist u, zei hij. Bird is de vriend van de hertog van Connaught. Ik heb zelf de vriendschappelijke brieven, die de hertog aan hem gericht had, gelezen.

— Men kan de vriend van een hertog zijn en toch geen gentleman, meende Hundley. Ik hoorde reeds van enigen mijner vrienden, dat men de man een ironische bijnaam heeft gegeven.

— Wat is dat voor een bijnaam?

— Omdat hij in de Hamilton Club schijnbaar een toonaangevend lid is geworden, omdat de heren zijn vesten en dassen als voorbeeld nemen, daarom noemt men hem de koning van de club. Ik zou durven wedden, dat hij niet in staat is een cheque van tien duizend dollar te betalen.

— Gij zijt en blijft altijd dezelfde, Hundley, daar gij een gentleman naar zijn chequeboek beoordeelt. Maar ditmaal vergist gij u toch. Bird heeft zijn huis in het Central Park voor een miljoen van Mr Tiffany gekocht. Ik denk, dat een man, die over zulk een som beschikt, toch wel in staat zal zijn, een cheque van tienduizend dollar uit te geven.

— Het komt er slechts op aan, uit welke zak die miljoenen gekomen zijn.

— Dat is belachelijk, wat gij daar zegt, zei Palmer.

— Helemaal niet, zei Hundley, hebt gij wel eens van een zekere Lord Lister,

de zogenaamde Grote Onbekende, gehoord?

— Van Raffels?

— Precies, van Raffles. Die man werkt slechts met grote kapitalen, en niemand kent hem. Ik heb er zo'n vermoeden van...

— En hebt gij het vermoeden dat deze koning der club, de vriend van de hertog van Connaught, misschien die John Raffles is?

— Waarom? vroeg Hundley.

— Wel, zei Palmer, het schijnt dat ge niet al te helder meer denkt. Misschien houdt gij mij ook voor een misdadiger? Of zijt gij er zelf soms een? Men schuift zo gaarne wat van zichzelf op anderen.

Men mompelde wel eens vreemde dingen uit het leven van de schatrijke Hundley. Hij was slechts door zijn huwelijk, met de dochter van wijlen generaal Symond, tot de hoogste kringen van New York toegelaten.

Velen hadden zich over dit ongelijke huwelijk verwonderd en er was zelfs gefluisterd over een schandaal, dat op het punt had gestaan uit te breken, maar dat men had kunnen voorkomen door Alice Symond op te offeren door haar als echtgenote aan de foeilelijke bankier uit te huwelijken.

Palmer voelde, dat hij wel wat ver was gegaan, maar hij had de bovenstaande woorden geuit, omdat hij aan deze praatjes had gedacht. Toen Hundley zich dan ook omkeerde, liet hij hem gaan, daar hij het verstandiger vond het gesprek, nu het zo'n gevaarlijke wending genomen had, af te breken.

Palmer volgde Hundley, die zich naar de salon, waar de dames bijeen zaten, begaf. Over het hoofd van Hundley heen, kon hij zien wat daar op dat ogenblik voorviel.

Bird had de mouwen van zijn rok hoog opgeslagen, zijn overhemd tot de ellebogen opgestroopt en was bezig de dames enige goocheltoeren te tonen.

Toen de twee heren binnentraden, hield hij juist een kostbare ring in zijn hand. Hundley herkende dit sieraad dadelijk en een onderdrukte vloek ont-snapte zijn lippen. Het was een ring

van zijn echtgenote en hij ergerde zich over de intimiteit van zijn vrouw met die man.

— Ziet gij, dames, riep Bird met zijn heldere stem en hield de ring in de hoogte, ik houd die ring met twee vingers vast, breng hem naar de kaars, en op het ogenblik, dat de ring de vlam raakt, zal deze verbranden.

Bird hield de ring een ogenblik in de vlam, iedereen keek met gespannen aandacht naar hem, toen plotseling de kaars uitdoofde. Alle aanwezigen keken gespannen naar de handen van de goochelaar. Zij waren ledig. De ring was weg. Bird keek met een glimlach naar al zijn toeschouwers.

— Hebt gij het verbranden van de ring aanschouwd, dames? vroeg hij.

— Dat hebben wij, riepen de dames.

— Toch niet, riep Bird, ik wed, dat gij u vergist hebt. De ring is niet verbrand, maar als ik mij niet vergis, zei hij en hij trad op Hundley toe, die naast Palmer stond, veroorloof mij, dat ik uw sigaar wegneem.

Vóór Hundley iets kon antwoorden, had Bird hem de sigaar uit de mond genomen en doormidden gebroken. Voor de verwonderde blikken der dames kwam de ring uit de sigaar te voorschijn.

— Hebt gij helemaal niet gemerkt, dat uw sigaar zo zwaar was, Mr Hundley? vroeg Bird.

— Neen, zei deze, en ik houd ook niet van zulke grapjes.

— Ziet gij dames, ging Bird voort, terwijl hij deed alsof hij de opmerking van de miljonair niet had gehoord, dit kunstje berust slechts op een optische misleiding. Terwijl ik met mijn vingers van de rechterhand de vlam uitdoofde, nam ik de ring snel in de linkerhand en terwijl ik de sigaar van Mr Hundley doorbrak, en gij allen naar mijn rechterhand keek, schoof ik met mijn linkerhand de ring in de sigaar en toonde deze u daarna.

— Het klinkt zeer eenvoudig, riep mevrouw Hundley, en toch geloof ik niet, dat een van ons u dit kunstje zou nadoen.

— Wat zal ik u zeggen madame, zei Bird met een glimlachje, er is zoveel op

de wereld, dat moeilijk lijkt en zeer gemakkelijk is. Alles wat men goed kan, lijkt gemakkelijk en wij verwonderen er ons over, dat een ander, die deze capaciteit niet bezit, er zoveel moeite mee heeft of er zelfs nooit in slaagt. Vandaar dat de meeste mensen zo hoog opzien tegen de rijken dezer wereld, omdat zij zich niet kunnen begrijpen, hoe dezen er in geslaagd zijn zich deze grote rijkdommen te verwerven, maar gij zult het met mij eens zijn, dat er vele miljonairs zijn, die er niet gaarne toe zouden overgaan hun boeken te tonen om de eenvoudige reden, dat dan menigeen zou uitroepen :

— O, als ik dat geweten had? of: Als ik geweten had, dat dat geoorloofd was, dan had ook ik mijn slag wel kunnen slaan.

Enigen der omstaande heren trokken bij het horen van deze woorden hun wenkbrauwen samen en wendden zich van de spreker af, alsof het hun onaangenaam was deze woorden te horen. Waarschijnlijk konden zij zich daarvan wel het een of ander aantrekken.

Bird deed alsof hij daarvan niets merkte en schoof Mrs Hundley galant de geleende ring weer aan de vinger, terwijl hij even daarna haar echtgenoot een fijne sigaar aanbood uit zijn gouden koker, hem tevens verontschuldiging vragend voor het feit, dat hij hem van zijn sigaar had beroofd en er de hoop bij uitsprekend, dat de sigaar uit zijn koker dit verlies enigszins wel mocht vergoeden.

De avond ging verder op de aangenaamste wijze om. Nadat Bird de dames met zijn vingervlugheid had gemuseerd, kwam het gesprek op muziek en nu bracht Bird alle aanwezigen in verrukking door, zowel op de viool, als op de grote vleugelpiano, die in een der hoeken van de grote zaal stond, een serie fantasiën te spelen, zo heerlijk schoon, dat een ieder als met stomheid geslagen was.

Eindelijk werd afscheid genomen. Er waren verschillende miljonairs, die de volgende ochtend een belangrijke vergadering in Washington moesten bijwonen en met de laatste trein naar

die stad wilden vertrekken. Zij namen daarom betrekkelijk vroeg afscheid en, zoals het gewoonlijk gaat, werkte dit voorbeeld aanstekelijk, zodat spoedig alle gasten uit de zalen van de gastheer verdwenen waren.

Zoals het de gewoonte is in Amerika vertrok men, zonder een gelegenheid te zoeken elkaar de hand te drukken. Zag men bij zijn vertrek kennissen, dan riep men hen een vrolijk Good night toe, zonder meer.

Het was nog geen middernacht toen de straatdeur van het huis achter de het laatst vertrekkende gast dichtviel.

Toen Hundley met zijn vrouw naar huis reed, snorde in de nabijheid van het Central Park de blauwe auto van Bird, die hij zelf, inplaats van de chauffeur, bestuurde, voorbij.

Bird, die de auto van Hundley herkende, matigde onmiddellijk zijn vaart en stuurde zijn wagen naast het half geopende raampje van de coupé van Hundley.

— Goeden nacht, Mrs Hundley, zei hij met zijn welluidende stem. Ik hoop u morgen bij een wandeling in het Central Park te mogen begroeten.

De dame stak haar slanke, gehandschoende vingers door het raampje. Een stukje wit karton had zij in de hand.

Haastig greep Bird er naar, een kort goedenacht, Mr Hundley en toen was in het volgende ogenblik de blauwe wagen verdwenen.

— Een merkwaardige vriendschap, mompelde Hundley die niets van het kaartje gemerkt had, tot zijn vrouw, die gij deze zogenaamde clubkoning toedraagt. Men spreekt er reeds van op een wijze, die mij niet aangenaam is.

— Bird is een charmante man, ik zou niet weten, wat er op hem aan te merken valt. Hij is een volmaakt gentleman, iets, wat ik van andere heren uit mijn naaste omgeving nu juist niet zeggen kan.

— Dat wil ik niet ontkennen, zei hij. Maar toch geef ik je de verzekering, dat ik hem in het oog zal houden.

— Merkwaardig, zei ze, dat gij op eens de rechtschape man uthangt.

Ik wil mij toch veroorloven te zeggen, dat je speculaties allesbehalve gentleman-like zijn. Als ik er alleen maar aan denk, op welke wijze je mijn vader gedwongen hebt, mij je tot vrouw te geven. Dat was een schurkenstreek; ik kan er geen andere naam voor vinden en een fatsoenlijk man had nooit zo iets durven doen.

— Zwijs, snauwde Hundley, en terg mij niet. Jij weet evengoed als ik, wat je vader aan mij verplicht was. Als ik gewild had, was hij op zijn oude dag nog in de gevangenis terecht gekomen.

— Wat die belediging betreft aan mijn persoon, dat weet je, dat laat mij koud. Er zijn mensen, die alles tegen mij mogen zeggen. Daar trek ik mij niets van aan. En wat de belediging betreft aan de nagedachtenis van mijn vader, wil ik je er alleen maar op attent maken, dat dat iets is, wat precies in jouw kader past. Zelfs een kruier weet nog wel, dat hij de doden geen trap achterna mag geven, maar de ongeschreven wetten van de beschaving schijn je niet te kennen.

— Hij is dood, maar niet zijn naam, siste Hundley, de naam van generaal

Symond, die ook de jouwe is.

— Schoft, liet zij zich ontvallen. Met van haat fonkelende ogen keek Mrs Hundley haar man aan.

— Je bent brutaal, voegde hij haar op hese toon toe.

— Ik zeg je, dat ik de eerste, de beste gelegenheid zal benutten, om mij vrij te maken, mompelde zij. Je bent een leugenaar; niemand zal je beschuldiging van de dode geloven.

— Probeer het maar, zei hij, en ik breng je moeder, die van de misdaad van je vader afweet, nog in de gevangenis. Je vader is helaas dood, maar ik heb een schriftelijk bewijs van schuld van zijn eigen hand.

— Ellendeling. Zij wendde zich verachtelijk van hem af. Ik hoop nog eens met jou af te rekenen, en ik zweer je, dat ik mij op de dag, dat ik ontdek, dat je mij belogen hebt, op je wreken zal.

— Dat kun je doen, antwoordde Hundley koud, het bewijs, dat ik waarheid spreek, ben je zelf. Je hebt, schijnt het, vergeten, dat je vader je op de knieën smeekte mij te trouwen. En verder kun je je woorden sparen.

HOOFDSTUK III

DE GOOCHELAAR

Intussen was Bird in zijn woning in het Centralpark aangekomen en ging zijn werkkamer binnen, waar hem een jonge man van om en bij de dertig wachtte.

— Ben je nog op, Charles, vroeg hij en reikte zijn vriend de hand.

— Ik heb tot nu toe gelezen, en ook enige brieven geschreven, luidde het antwoord. Hoe was het gezelschap bij Palmer?

— Best, antwoordde Bird, ik heb mij voortreffelijk geamuseerd en ik durf zeggen, dat ik de bevoorrechte vriend van de rijkste lui der wereld geworden ben.

— Het was werkelijk een goed idee van je, Londen te verlaten, hernam zijn

vriend, en eens naar New York te trekken. Niemand is verheugder dan ik. Iedere dag geloofde ik, dat Scotland Yard ons beiden zou oppakken.

— Je bent nog steeds veel te bang, oude jongen. Overigens ben ik van plan vannacht er weer op uit te gaan en je kunt mij begeleiden. Een wandeling in de nachtlucht zal ook jou goeddoen.

— Edward, zou je je niet eens wat rust gunnen? vroeg hij dringend. Je hebt de laatste tijd genoeg gewerkt, en wij hebben nog geen behoefte aan geld. Wij kunnen van het kapitaal, dat je meegenomen hebt, nog lange tijd goed leven, zonder het te moeten aanvullen.

— Dat wel, antwoordde Bird. Ik ben ook niet van plan, mij het vermogen van

wie ook, in New York toe te eigenen. Stel je gerust, kleed je aan en ga met mij mee, Charles.

— Ik had gedacht, dat je je sport nu eindelijk eens zoudt opgegeven hebben. Je zoudt hier in Amerika in alle mogelijke rust kunnen leven. Geen mens kent je en niemand weet, dat achter de naam Bird zich de Engelse Lord Lister, de beruchte John Raffles verbergt.

— Beste Charles, je goed gesternte voerde je destijds in mijn huis, en je werd mijn vriend en secretaris. Mocht je daarvan berouw gekregen hebben, dan staat het je ieder ogenblik vrij, je van mij los te maken, maar het leven zou mij, zonder jou, vervelen. Men moet toch iemand hebben, waarmee men van gedachten kan wisselen.

— Ik denk er ook absoluut niet aan, je te verlaten, zei Brand.

— Ik heb je reeds gezegd, zei Raffles, dat ik niet van plan ben op diefstal uit te gaan, maar ik ga naar een rendez-vous met een dame.

— Met een dame, Edward?

— Ja, Charles. Mrs Hundley is een lieve vrouw en ik ga naar haar toe, omdat ze mijn hulp ingeroepen heeft.

— Een merkwaardig rendez-vous, meende Brand. Die dame zou toch ook over dag gelegenheid kunnen vinden over de betreffende zaak met je te spreken.

— Wie weet, Charles, zei Raffles Mrs Hundley zal niet zonder reden het nachtelijk uur hebben gekozen. Het is nu twee uur, over een half uurtje zullen wij opbreken.

Terwijl dit gesprek in de woning van de Grote Onbekende plaats had, waren een aantal in rok en witte das geklede heren bezig ijverig naar hem te zoeken.

Niemand hunner echter had iets verdachts gezien of gehoord. Toen de gasten van Hundley wegwaren, hadden zij zich in de grote balzaal verzameld, om daar te raadplegen wat hen thans te doen stond.

Newton, die de leiding had, had zich met een der schranderste van zijn mannen in de werkkamer geïnstalleerd,

daar hij dacht, dat dit vertrek wel het doel van de geheimzinnige inbreker zou zijn.

Harkel, zijn vertrouwde inspecteur, had zich met een paar man naar de hoger gelegen vertrekken begeven, om die in het oog te houden.

Er gebeurde echter niets.

Toen Newton 's ochtends het huis verliet, was zijn mening als zou de inbreker zich onder de gasten bevinden van het huis, waar hij zijn slag wilde slaan, zeer geschokt.

Raffles, de Grote Onbekende, bleef even onbekend als hij tot dusverre altijd geweest was.

Newton had er geen vermoeden van, dat de gentleman-inbreker, niet ver daar vandaan op een heel andere wijze bezig was.

Het huis van Hundley, was een van twee zijvleugels voorzien gebouw. De linker zijvleugel bewoonde zijn vrouw, terwijl hij in de rechter zijn kamers had.

Daar tussen bevonden zich de eetzaal, de salons en de bibliotheek, waaraan zich een met een koepel overdekte winter-tuin aansloot.

Mrs Hundley liet haar kamermeisje naar bed gaan, zeggend, dat zij alleen wenste te blijven.

Aldra heerste diepe rust in het grote huis.

Tegen drie uur stond Mrs Hundley, die niet naar bed was gegaan, op, en begaf zich naar de wintertuin. Eensklaps kwam Raffles als een schaduw achter een groep palmen te voorschijn en begroette haar met een goeden morgen, Mrs Hundley.

— Volg mij, mijnheer, fluisterde zij; daarop voerde zij de bezoeker uit de wintertuin naar haar boudoir.

Raffles was nu met de beeldschone vrouw alleen. Het was een gevaarlijke situatie, daar Hundley gemakkelijk door een of ander toeval in het boudoir zou kunnen komen.

— Gij hebt mij geroepen, Mrs Hundley, en ik heb aan uw verzoek gehoor gegeven. Wat kan ik voor u doen?

— Ik ken u, Mr Bird, zei zij, en weet, wie gij zijt.

— Dat dacht ik wel, zei Raffles, en

daarom ben ik juist gekomen. Mag ik vragen, waar gij mij hebt leren kennen?

— Gij herinnert u mij waarschijnlijk niet meer, zei Mrs Hundley. Het is reeds vijf jaar geleden. Ik ontmoette u op een diner bij Lord Winston te Londen. Gij werdt mij toen voorgesteld als officier bij het Engelse leger.

— Waart gij toen reeds getrouwd? vroeg Raffles.

— Neen, antwoordde zij. Mijn vader leefde toen nog. Misschien herinnert gij u mijn meisjesnaam: Alice Symond, dochter van generaal Symond.

Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Gij moet me verontschuldigen Mrs Hundley, maar ik herinner mij uw naam niet.

— Er waren meer dan honderd personen, maar ik herinner mij uw persoon zo duidelijk, als ware het eerst gisteren geweest.

In dezelfde nacht, ging zij voort, had een merkwaardige diefstal in het huis van Lord Winston plaats. Een portefeuille met gewichtige documenten verdween uit zijn schrijftafel. Twee dagen later las ik in de krant, dat de zogenaamde Engelse officier de papieren verduisterd had, en dat Lord Lister, de Grote Onbekende, alias John Raffles, de dief was geweest.

— Dat komt uit, zei Raffles, gij hebt een uitstekend geheugen.

— Ik heb al die jaren, aldus vervolgde zij haar verhaal, met de grootste belangstelling alles gelezen, wat over deze man werd openbaar gemaakt, en dikwijls hoopte ik, dat ik hem nog eens mocht ontmoeten.

— Het toeval was u gunstig, Mrs Hundley. John Raffles is bij u. Wat kan ik voor u doen?

— Zeer veel. Gij moet mij bevrijden uit de slavenketenen, die een misdadiger ooit een vrouw gesmeed heeft. Enkel een man als gij kan mij helpen.

— Ik ben daartoe gaarne bereid, Mrs Hundley, als gij mij wilt zeggen op welke wijze ik dat kan doen?

— Kort na de soiree bij Lord Winston riep mijn vader mij naar Amerika terug en deelde mij mee, dat ik met een

rijke New Yorkse bankier moest trouwen.

Ik wilde niet. Mijn hart behoorde een ander. Maar mijn vader smeekte mij, aan zijn wens gehoor te geven en zei mij, dat, zo ik niet toestemde, de man, die om mijn hand had verzocht, Mr Hundley, hem in de gevangenis zou brengen.

— Deelde uw vader of moeder ook mee, vroeg Raffles, aan welk misdrijf uw vader zich zou hebben schuldig gemaakt?

— Noch mijn vader, noch mijn moeder, gaven mij daarover nadere opheldering.

Het staat natuurlijk vast, dat Hundley de sleutel tot dit geheim bezit. Nu wilde ik u verzoeken, mij bij de opheldering behulpzaam te willen zijn. Ik zelf geloof niet aan een misdaad, maar ben ervan overtuigd, dat Hundley de schurk is, die mijn vader tot een of andere gevaarlijke onderneming heeft verleid. Zoudt gij mij willen helpen?

— Natuurlijk, zei Raffles, met het grootste genoegen. Geef mij slechts de weg aan, om dat doel te bereiken.

— Zijt gij bevreesd? vroeg Mrs Hundley.

— Het is minder gevaarlijk voor mij, een diefstal te plegen dan in het gezelschap van zo'n mooie vrouw, als gij zijt, te zijn.

— Denk nu niet aan mij, maar aan dat wat wij van plan zijn, zei zij. Het zal niet gemakkelijk zijn. Het betreft hier een diefstal, die nog deze nacht gepleegd moet worden. In de slaapkamer van mijn man staat een koffer, die met geheime sloten zo goed verzekerd is, dat niemand dan Hundley alleen deze weet te openen. Daarin bewaart hij al zijn persoonlijke eigendommen en zullen wij ongetwijfeld ook de oplossing van het zogenaamde misdrijf van mijn vader hebben te zoeken.

Mijn moeder en ik zouden u op onze knieën danken, als het u gelukken mocht, ons uit de handen van deze schurk te bevrijden. Gij kunt het. Altijd heb ik in de krant gelezen, dat gij u het lot van ongelukkige mensen aantrekt en hen geholpen hebt. Help mij

nu ook, en ik zal u danken, zoals nog nooit iemand u dankbaar is geweest.

— Gij moet veel geleden hebben, Mrs Hundley, zei hij zacht, maar troost u. Ik zal u helpen. Wacht mij hier op, in uw boudoir.

Voor zij iets kon antwoorden, had hij de kamer verlaten en was de palmenkas ingegaan. Daar zat Brand, die half zat te dutten.

— Geef mij de tas met werktuigen, die we hebben meegenomen, Charles, zei Raffles. Ik heb tegen de verwachting in een klein karweitje te doen.

Brand reikte hem een klein, zwart-lederen etui en zei:

— Net wat ik dacht.

— Maak je niet ongerust, zei Raffles, het is zonder gevaar, wat ik te doen heb.

Daarna ging hij, voorafgegaan door Mrs Hundley, die de weg wees, door de salons, naar de zijvleugel waar Hundley sliep.

Een zwaar ledikant van Slavonisch eikenhout stond in het midden van Hundley's slaapkamer. Een zacht licht gloeide onder de rood zijden kap van de nachtafellamp.

Hundley lag onder een rood zijden deken en snurkte.

Toen zij zo ver gekomen waren, beduidde Raffles Mrs Hundley, dat zij hem alleen moest laten.

Niettegenstaande Raffles zich van de vaste slaap van Hundley overtuigd had, nam hij uit zijn zwarte tas een flesje chloroform, drenkte daarmee een paar propjes watten en bedekte daarmee mond en neus van de slapende.

Nauwkeurig lette hij op de werking van het verdovingsmiddel tot hij na enkele seconden het wegnam en in de haard wierp.

Tegen de muur stond een oude koffer. Een slot was er niet aan te ontdekken.

Raffles bekeek die koffer opmerkzaam en begon op de zilveren versierselen te drukken en te schuiven. Hij had zich niet vergist. Door dezen te verschuiven kwamen enige sloten vrij. Nu nam Raffles uit zijn tasje enige vreemd gevormde langstellige, stalen

steeksleutels en probeerde daarmee de sloten te openen. Eindelijk had hij succes en sprong het deksel op.

Raffles die een ijzeren cassette of iets dergelijks had verwacht te vinden, blikte teleurgesteld op de inhoud.

De koffer was gevuld met allerlei rommel. Linten, bloemen, waaiers, zijden doekjes, snuisterijen en dergelijke dingen meer, maar iets merkwaardigs vond hij niet onder de inhoud.

Zorgvuldig legde de Grote Onbekende stuk voor stuk op de vloer. Toen hij het laatste uit de koffer genomen had, ontsnapte hem een zucht. Hij ontdekte nog een tweede deksel.

Hij klopte met de vinger er tegen en hoorde uit de klank dat er een holte onder was.

Het duurde enige tijd, tot hij de geheime veren, die dit deel van de koffer sloten, ontdekt en geopend had.

Er stond een klein kistje in. Raffles nam het eruit en maakte het open. Er lag een geel geworden papier in.

Haastig opende Raffles het en las bij het licht van de lamp het volgende:

Hij, die dit document leest, wordt deelgenoot van een geheim, dat tot dusverre alleen bekend is aan mij, ondergetekende.

Het betreft een misdrijf, dat misschien geen misdrijf is, maar dat in ieder geval in staat is mijn naam voor altijd in de ogen van mijn landgenoten te bezoedelen. Toch kan ik mijn geheim niet mede in het graf nemen, maar moet ik het op schrift stellen, aangezien anders het doel dat ik getracht heb te bereiken, verloren gaat.

Het was in het jaar 1863, gedurende de burgeroorlog, die de Noordelijke Staten tegen de Zuidelijke Staten hebben gevoerd. Ofschoon ik van het begin af een overtuigd aanhanger was van de Zuidelijke Staten, aan wier goed recht ik niet twijfelde, zag ik in, dat het een hopeloze strijd was, daar de Noordelijke Staten in alle opzichten de grootste voordelen bezaten.

Ik begreep, dat het voortzetten

van de oorlog onnodig bloedvergieten zou zijn en deed wat ik kon, om tot de vrede te geraken, met verwaarlozing van de overweging in wiens voordeel de overwinning zou zijn.

Om dat te bereiken heb ik een som van drie miljoen dollar te Keddysfurt begraven. Ik was destijds adjudant van generaal Averill en had het beheer over de krijgskas. Het kostte mij geen moeite te beweren, dat het bedrag in handen van de vijand was gevallen.

Ik heb mij van dit geld géén cent toegeëigend, doch het in zijn geheel begraven.

Als men te Keddysfurt bij de wegwijzer der beren vijftig schreden verder gaat, en men zich daarna dezelfde afstand naar rechts wendt, dan kruisen zich daar twee wegen. Daar ligt een steen. Daarop maakte ik als teken een kruis. Daaronder zal men het geld vinden.

Ik wil dat daarvoor een weeshuis zal gesticht worden te St. Louis, voor kinderen van kleurlingen.

Getekend in het jaar 1870

THEODOR SYMOND

Generaal der Verenigde Staten.

Raffles schudde het hoofd nadat hij het document gelezen had.

— Merkwaardig, mompelde hij, noemt men dat een misdaad?

Hij stak het geschrift in zijn borstzak en bracht de koffer weer in orde, sloot deze en onderzocht verder het vertrek.

Aan de tegenovergelegen wand stond een brandkast.

Zonder enige belangstelling, alleen om de constructie der sloten te leren kennen, hield hij zich met de kast bezig en het duurde niet lang of hij had de deur open.

Met zijn zaklantaarn lichtte hij zich bij, en zag dat de kast vol dikke pakken bankpapier lag.

Raffles was echter niet van plan, iets weg te nemen.

Slechts om vast te stellen hoe groot de hier liggende som was, nam hij er

een pakje uit en bladerde het door.

Het waren vijf dollar biljetten.

Reeds wilde Raffles ze weg leggen toen hij iets bijzonders zag.

Hij trok er een bankbiljet uit, liet het enige malen door zijn vingers glijden, hield het tegen het licht van zijn zaklantaarn, en legde het toen op een klein tafeltje.

Toen trok hij een ander biljet uit een ander pakje te voorschijn.

Wederom onderzocht hij het precies als de eerste keer. Een spottende glimlach speelde om zijn mond, en hij legde het bij het andere.

Toen nam hij weer een nieuw pakje uit de kast en nam dezelfde proef.

Ook hieruit legde hij twee bankbiljetten terzijde.

Toen maakte hij alles weer in orde, sloot de kast en stak de vier vijf-dollarbiljetten in zijn portefeuille.

— Uitstekend, mompelde hij, toen hij de slaapkamer verliet, om naar het boudoir terug te keren.

Daar vond hij Mrs Hundley, die niet-tegenstaande de geruststellende verzekering van Raffles, toch een weinig ongerust was geweest. Zij vroeg hem onmiddellijk of hij geslaagd was en als antwoord liet Raffles haar het meegebrachte document zien.

Hoofdschuddend staarde zij op het geel geworden papier.

— Wat kan dat betekenen? vroeg zij.

— Was het u bekend, dat uw vader in de Burgeroorlog heeft meegevochten?

— Ja, antwoordde Mrs Hundley, mijn vader heeft de oorlog meegemaakt. Hij was tot zijn laatste levensjaar een fanatiek aanhanger van het zuiden.

— Ik denk, dat het geval eenvoudiger is op te helderen dan ik aanvankelijk dacht. Hundley heeft dit document waarschijnlijk slechts door toeval in zijn bezit gekregen.

Hij dreigde u met een aanklacht waarvoor uw vader wel niet gestraft zou worden, maar toch schade aan zijn goede naam zou worden toegebracht. Ik denk, dat ik proberen zal, de schat van uw vader te vinden. De hoofdzaak echter is, dat gij door hem dit geschrift

af te nemen, van uw man bevrijd kunt worden.

Men zou Mr Hundley uitlachen, als hij een beschuldiging tegen uw vader zou uitbrengen zonder bewijs te hebben. Buitendien heb ik bij Mr Hundley een geheim ontdekt, waarvan ik de bewijzen bezit en waarmee ik mij de eerstvolgende tijd zal bezighouden. Wees dus onbezorgd. Ik heb de man in mijn macht. Gij zijt van hem verlost.

Toen vloog de jonge vrouw naar hem toe, sloeg haar armen om zijn hals.

De Grote Onbekende keek haar in de donkere ogen, voelde het snelle kloppen van haar hart tegen zijn borst en had zijn gehele zelfbeheersing nodig om de schone vrouw niet te kussen.

— Gij weet niet wat gij zegt, fluisterde hij, bedenk tegen wie gij deze woorden spreekt. Ik ben in de ogen van hem, die zich aan de wetten houdt, een misdadiger.

— Ik weet het maar al te goed, Edward, zei zij. Ik weet alles, en toch

houd ik van je, zoals slechts een vrouw een man kan liefhebben. Sedert ik je de eerste keer zag, vervolgt mij je beeld. Om jou verzette ik mij tegen het huwelijk met die ellendeling Hundley. Had ik geweten, waar je was, dan zou ik al lang naar je toe gekomen zijn om je nog eens te zien en om je te zeggen, hoezeer ik je liefheb.

Lord Lister, die in de moeilijkste-gevaarlijkste uren zijn koelbloedigheid verloor, voelde zich een ogenblik zwak worden. Al zijn tot nu bewaarde zelfbeheersing, dreigde hem in de steek te laten.

Hij boog zich op een knie tot de jonge vrouw neer, sloeg ook zijn armen om haar hals, en kustte haar op de lippen.

Slechts enkele minuten duurde deze roes; toen maakte hij zich met een besliste beweging uit haar armen vrij en fluisterde:

— Tot weerziens, Alice.

HOOFDSTUK IV

HET DOCUMENT IN DE KOFFER

Het daagde reeds, toen Raffles en Brand thuis kwamen.

De secretaris verwonderde zich over de stilzwijgendheid van zijn vriend.

— Mag ik weten, wat Mrs Hundley van je verlangde? vroeg Brand.

— Wel, antwoordde Raffles, ik kreeg opdracht van haar, bij haar man een klein karweitje uit te voeren.

Die vent heeft haar, onder bedreigingen tegen haar vader, gedwongen, zijn vrouw te worden, en zij smeekte mij, haar te bevrijden. Tot dit doel doorzocht ik een bergplaats in een koffer en vond twee heel interessante dingen.

Vol belangstelling las hij de wonderlijke inhoud.

— Merkwaardig, zei hij, wat kan dit beduiden? Die geschiedenis is mij onverklaarbaar.

— Mij niet, zei Raffles, en ik hoop,

de eerstvolgende dagen, dit raadsel met je op te lossen. Daarna vond ik echter nog iets van veel meer belang.

Bij deze woorden reikte hij Brand de vier meegenomen bankbiljetten toe.

— Bekijk ze eens oplettend, zei Raffles. Zie je er niets bijzonders aan?

Zij zijn voortreffelijk nagemaakt, zij zijn vals.

— Vals? riep Brand en onderzocht ze nogmaals, zonder er iets verdachts aan te ontdekken.

— Toch is het zo, zei Raffles. Het is nauwelijks te zien, want ze zijn meesterlijk nagemaakt, maar aan het papier kan men het voelen. Ik heb al menig vals bankbiljet in mijn handen gehad, maar moet toegeven, dat ik nog nooit zo'n knappe vervalsing gezien heb.

* * *

Het was tegen het middaguur van dezelfde dag, dat Hundley in het boudoir van zijn vrouw kwam.

Hij vertelde haar dat hij hoofdpijn had.

Het was de nawerking van de chloroform, die Raffles hem in de nacht had toegediend. Hij vond zijn vrouw met haar kamermeisje bezig, haar linnengoed en verder alles wat haar toebehoorde, in koffers te pakken.

Verwonderd keek hij naar deze bezigheid en vroeg eindelijk:

— Wat gebeurt hier, wat beduidt dat?

Mrs Hundley richtte zich op en zei:

— Dat beduidt, mijnheer, dat ik uw huis verlaat en naar mijn moeder terugkeer.

Grote woede maakte zich van Hundley meester. Hij schreeuwde met van woede hese stem:

— Wat betekent dat? Wil je mijn goede naam door het slijk sleuren? Jij geeft dadelijk aan je kamermeisje bevel, alle koffers weer uit te pakken.

Mrs Hundley begon te lachen en zei tegen het meisje:

— Ga maar voort, Marianne, stoor je niet aan wat die mijnheer zegt.

— Wil je mij gehoorzamen of niet? riep Hundley.

— Zoek een hond om je te gehoorzamen, ik bedank er voor, was het rustige antwoord.

Hij zag in dat zijn vrouw haar plan om hem te verlaten, werkelijk wilde uitvoeren.

— Is dat de dank, dat ik van de dochter van een misdadiger een eerlijke vrouw heb gemaakt?

Nauwelijks had hij dit gezegd of hij had reden er spijt van te hebben.

Zonder zich een ogenblik te bedenken sloeg Mrs Hundley hem in het gelaat.

Een ogenblik leek het alsof Hundley op de plek een beroerte zou krijgen. Zijn ogen puilden uit hun kassen en hij hijgde een paar malen naar adem. Toen haalde hij een fluitje uit zijn zak en liet een doordringend gefluit horen.

De uitwerking was even onverwacht als merkwaardig. Nog geen minuut nadat de klank was weggestorven, vertoonden zich twee grote, zwaar gebouw-

de negers in de deuropening en keken naar Hundley, als verwachtten zij van hem een bevel.

Wie menen mocht, dat mevrouw Hundley op het gezicht van die mannen geschrokken zou zijn, vergiste zich.

Zonder af te wachten welk bevel zij van Hundley zouden krijgen, haalde zij een kleine revolver te voorschijn en het wapen op de twee zwarten richtend, riep zij:

— Terug, of ik maak van mijn wapen gebruik.

— De duivel zal je halen, vloekte Hundley. Pakt die vrouw.

Een van de zwarten wilde zich op haar werpen.

Er knalde een schot en een neger stortte met een luide kreet van pijn op de vloer.

Hundley stond verstomd. Dat had hij niet verwacht. Maar het ergste moest nog komen.

— Eruit, riep Mrs Hundley en hief de revolver opnieuw op.

De andere neger hief zijn steunende kameraad van de grond en sleepte hem naar buiten. Hundley volgde hen.

Op de drempel van de kamer keerde hij zich om, balde de vuist tegen zijn vrouw en riep:

— Binnen vierentwintig uur zal de wereld weten, dat jouw achtbare vader een misdadiger is geweest.

Hijgend van woede snelde hij naar zijn slaapkamer en opende de koffer. Hij wilde het document, dat hij sedert jaren had bewaard, uit het geheime vak halen.

Snel wierp hij de inhoud van de bovenste afdeling op de vloer, en opende het geheime vak.

Duizelend deinsde hij achteruit. Hij zag dat het document verdwenen was.

Nogmaals boog hij zich over de koffer. Met sidderende vingers betastte hij de kanten, zocht als een waanzinnige maar niets was te vinden. Het document was verdwenen.

Daarom was zij niet langer bang voor hem.

Maar hoe had zij het aangelegd? vroeg hij zich af.

Nu schoot het hem te binnen, dat hij

die ochtend met zware hoofdpijn was ontwaakt.

Wat zou zijn vrouw met hem hebben gedaan?

Zou zij het document gestolen hebben?

Het moest deze nacht gestolen zijn en Mrs Hundley moest er meer van weten.

Daarom haar plotselinge vlucht uit het huis. Het volgend ogenblik verwierp hij dit denkbeeld, omdat hij er van overtuigd was, dat zijn vrouw nooit in staat zou zijn geweest de geheime sloten te openen.

Eén ogenblik kwam het in hem op, naar zijn vrouw toe te gaan en haar met geweld het geschrift, dat hij in haar bezit waande, af te nemen. Maar hij liet direct dat denkbeeld weer varen.

Terwijl hij zo zat te denken, kwam het hem voor de geest hoe hij eigenlijk in het bezit van het document gekomen was. Hij had destijds, toen hij reeds zeer hoog in de financiële wereld gestegen was en het reeds tot directeur van een groot Bank-Syndikaat had gebracht, liefde opgevat voor Alice Symond, maar zij had een veel te goede opvoeding gehad en bezat een veel te fijne smaak, om ooit zijn gevoelens te beantwoorden. Hoe dom en ijdel Hundley ook was, dat had hij toch maar al te goed begrepen.

Het toeval kwam hem te hulp.

Gedurende zijn directeurschap aan de bank, had Hundley steeds de grootste belangstelling gehad voor de deposito's van zijn cliënten.

Hij schuwde de gemeenste misdaden niet en doorzocht 's nachts de op de bank gedeponeerde papieren.

Generaal Symond, de vader van zijn vrouw, had bij hem een safe gehuurd, waarin hij waardevolle papieren bewaarde.

Op deze manier had hij het document van generaal Symond gevonden en het zich toegeëigend.

Toen Symond het verlies bemerkte en hem daarover ondervroeg, antwoordde hij:

— Het interesseert mij niet; mij interesseert alleen dat gij een misdrijf

hebt begaan.

Daar gij een dochter hebt, zo verklaar ik hierbij, dat ik bereid ben het stilzwijgen te bewaren, mits gij mij uw dochter tot vrouw geeft.

Generaal Symond, die zijn goede naam wilde redden en die in zijn jeugd, in een vlaag van lichtzinnigheid, toen hij zag dat de Zuidelijke Staten zouden verliezen, de hem toevertrouwde krijgskas had doen verdwijnen, vervulde de wens van Hundley.

Spoedig na het huwelijk stierf de generaal.

Dit alles vloog Hundley door het hoofd en hij moest zelf bekennen, dat zijn schurkenstreken tevergeefs waren geweest.

Toen hij in de namiddag zijn huis verliet, hoorde hij van de portier, dat zijn vrouw, met de koffers, reeds het huis verlaten had.

Hij ging naar de Hamilton-club en sprak daar de fles geducht aan.

Hij was reeds goed aangeschoten, toen Palmer in de club kwam en lachend riep:

— Hundley, ik moet je de groeten overbrengen van je vrouw. Ik trof haar met Bird in het Centralpark.

Dat was de klap op de vuurpijl.

Hundley stond langzaam op en ging met wankelende schreden op Palmer toe:

— Laat mij met rust met die vrouw, zei hij, dat wil ik je echter wel zeggen, dat als ik die Bird, die zogenaamde clubkoning aantref, hij mijn vuisten zal voelen. Hij is het, die mijn vrouw het hoofd op hol heeft gebracht.

Zoals het wel meer gaat, trad Bird, juist op dit ogenblik de zaal binnen, met een rode roos in het knoopsgat.

Met een vriendelijk lachje begroetten hem de vrienden, die hij in de club had leren kennen.

Palmer was intussen naderbij gekomen en had hem de hand geschud. Toen bracht de voorzitter zijn mond bij het oor van de juist binnengetredene en fluisterde:

— Vermijd alle ruzie met Hundley. Hij is dronken.

Plotseling verhief Hundley zich uit

zijn stoel en zonder, dat iemand er op verdacht was, nam hij een half geleegde champagnefles uit de koeler en smet die naar Raffles.

— Daar heb je een gedachtenis, hond, riep Hundley woedend.

Raffles had niet veel tijd nodig, om te bedenken wat hij moest doen. Terwijl de fles door de lucht vloog, boog hij even het hoofd, stak zijn rechterarm uit en ving de fles op, zonder dat een druppel verloren ging.

— Bravo, riepen sommige heren, die het gezien hadden.

— Die man is dronken, riepen enige anderen naar Hundley wijzend, laten de bedienden hem weg brengen.

Nauwelijks had Hundley deze woorden gehoord, of hij riep uit:

— Wat, willen jullie mij eruit gooien? Waag het niet mij aan te raken.

Hij haalde een revolver uit zijn zak en hield die op Raffles gericht.

Van schrik verstijfd stonden de clubleden er om heen en durfden zich niet te bewegen.

Alleen Raffles begon te lachen.

Hij haalde een sigarettenkoker te voorschijn en deed alsof hij een sigaret wilde opsteken.

Toen hij de koker opende, viel deze op de vloer.

Onwillekeurig keken alle aanwezigen er naar, ook Hundley.

Raffles, uitstekend kenner van de menselijke natuur, had daarop gerekend. Hij had de koker expres laten vallen, wetende, dat eenieder daar onwillekeurig naar zou kijken. Hij keek er echter niet naar, maar was met één sprong bij Hundley, trok hem de revolver uit de hand en stiet de dronken man in zijn stoel terug.

De clubleden hadden het doel van dit spelletje begrepen en riepen: Bravo.

Toen pakten zij Hundley op en brachten hem uit de zaal.

— Dat had gevaarlijk kunnen worden, meende Palmer, terwijl Raffles de patronen uit de revolver haalde.

— Hij was dronken, antwoordde nu Lord Lister, de schouders ophalend, en heeft een onverklaarbare haat tegen mij opgevat.

— Hij gelooft, zei Palmer, dat gij de minnaar van zijn vrouw zijt.

John Raffles richtte zich hoog op, klemde zijn monocle in het oog en antwoordde:

— Ik verzeker alle aanwezigen hier, dat Mr Hundley zich vergist. Overigens, heren, verzoek ik u, mij bij deze aan gelegenheid terzijde te willen staan. Ik ben van plan om, zoals het onder gentlemen, gebruikelijk is, Mr Hundley reukenschap te vragen voor deze gemene belediging.

Verwonderd keken allen naar Raffles.

Een dergelijk verzoek was in een Amerikaanse club iets buitengewoons. Men kende hier niet de manier om een belediging in een tweestrijd uit te vechten zoals dat in sommige landen van Europa gebruikelijk is.

— In ieder geval, zei Raffles, moet ik eerst nog onderzoeken of Mr Hundley in de termen valt, zich als man van eer met mij te meten.

De meeste clubleden waren zeer geïnteresseerd over het idee van Raffles om met Hundley te duelleren.

Het was iets nieuws, iets bijzonders. Iedereen bood zich als secondant voor Raffles aan.

Niemand daarentegen durfde voor Hundley opkomen.

Zij waren allen trots op hun clubkoning.

Alleen Palmer schudde bedenkelijk het hoofd en zei, nadat de algemene opwinding over het op handen zijnde duel een weinig bedaard was:

— Heren, om te duelleren moeten er twee zijn. Ik geloof niet, dat Hundley de uitdaging van Mr Bird zal aannemen.

— Wat? riepen de clubleden, dan wordt Hundley van de lijst van de club geschrapt.

— Ook dat is nog de vraag, antwoordde Palmer, het is bij ons in Amerika geen gewoonte om te duelleren.

— Dan zullen wij het zijn, riep Mr Lyon, een bekend New Yorks advocaat, die deze gewoonte in onze club zullen invoeren. Ik stel voor, heren, nu wij vanavond toch bijna voltallig aan-

wezig zijn, dit besluit te stemmen.

— Allright, riepen de leden, laat ons daarover stemmen.

De bedienden van de club moesten zwarte en rode balletjes brengen.

Toen nam Lyon zijn hoed en de heren wierpen er hun balletje in.

De zwarten betekenden neen, de roden ja.

Toen Lyon de balletjes teide, was er slechts één zwarte in.

Hiermede was dus het besluit genomen, dat de leden van de Hamilton Club in de toekomst een belediging in een duel zouden uitvechten.

Lyon bood zich bij Raffles als secundant aan en deze nam het aanbod dankbaar aan.

De heer Palmer en nog enige oudere heren werden tot ereraad benoemd, om in dergelijke aangelegenheden een besluit te nemen.

HOOFDSTUK V

DE MEINEED

Hundley was ondertussen in een grenzeloze woede in zijn auto naar huis gereden en liet daar zijn bediende José, een der negers van zijn persoonlijke lijfwacht, bij zich komen.

— Je moet nog heden een karweitje voor mij opknappen, zei Hundley tot de zwarte.

De ogen van de neger vlamden op.

— Luister José, ging Hundley voort, jij kent het huis in het Centralpark van een kennis van mij, een zekere Mr Bird, niet waar?

— Yes, sir. Sure, grijsde de neger.

— Goed. Je moet nog hedennacht in dit huis sluipen, en Bird met een dolkstoot doden als straf voor de belediging, die hij mij heeft aangedaan.

Hij is de oorzaak dat Mrs Hundley mijn huis verlaten heeft. Als mij niet alles bedriegt, is zij zijn minnares.

De zwarte tandenknarste, iets wat Hundley bevredigde. Hij wist dat José op zijn vrouw verliefd was.

Hij was dus de aangewezen persoon om de gehate clubkoning naar de andere wereld te helpen.

Een half uur later verliet de neger het huis van zijn meester, en gleed als een schaduw langs de huizen.

Hij was jarenlang een gevreesde bankrover geweest, en wel, wat niemand wist, met zijn meester te zamen. Hij wist meer dan Hundley lief was. Deze was, voor hij naar New York kwam, het hoofd van een in het westen

van Amerika werkende bende geweest, had echter niet verzuimd om, zodra hij een slag geslagen had en een miljoen veroverd, het westen te verlaten en zich als man van eer onder een andere naam te New York te vestigen.

Hier had hij nu sedert tien jaren een bankzaak, die hij met het gestolen geld had gevestigd. Van de gehele bende behield hij slechts de reusachtige José bij zich. Alle overigen waren verdwenen of dood.

José was ook op de hoogte van de gevaarlijke inhoud van Hundley's brandkast.

Op een eenzame boerderij in de nabijheid van New York woonde een knappe, kundige graveur en drukker, die met het maken van de valse vijf-dollarbiljetten was belast geweest.

Voor miljoenen had de man, door nood gedreven, ze gemaakt, en was, toen Hundley hem ontsloeg en hem met enkele duizende dollars afscheeptte, in een New Yorks ziekenhuis gestorven.

José keek enkele minuten naar het huis van Bird, dat geheel in het donker lag, alsof hij de ligging der vertrekken probeerde te weten te komen.

Reeds wilde hij het hek openen, dat het huis van de straat scheidde, toen hij door een naderende auto daarin verhinderd werd.

Snel gleed hij in een schuilhoek en zag, hoe de auto voor het huis van Bird stopte en de clubkoning in huis

ging. Dadelijk daarop reed de chauffeur door de geopende deur de garage binnen.

• Toen Raffles naar Amerika was vertrokken, had hij niet alleen Charles Brand maar ook zijn chauffeur James Henderson meegenomen, daar hij bedacht, dat hij misschien diens sterke vuisten nog wel eens zou kunnen gebruiken.

Het zou niet twijfelachtig geweest zijn, wanneer het op een gevecht tussen Henderson en José uitdraaide, wie gewonnen zou hebben. José was wel enorm sterk, maar Henderson zou hem zo gekraacht hebben, dat de beenderen in zijn vel hadden gerateld. Jammer genoeg kon er nu van deze interessante worsteling niets komen.

Henderson had niet bemerkt, dat toen Raffles het portier aan de rechterzijde van de auto opende, de neger de tegenoverliggende deur had open gemaakt en zich in de gesloten wagen zette.

Op deze manier was de handlanger van Hundley in huis gekomen, zonder over een hek te klimmen of een deur open te breken. Toen Henderson de auto in de garage zette, opende de zwarte zacht de deur en sloop onbemerkt weg. In de schaduw van een aantal kisten en manden, die in het sousterrain stonden, verborg hij zich, tot de chauffeur en de portier de garage verlaten hadden.

Nu verliet hij de garage, opende een deur en sloop naar boven.

Raffles, die vermoeid was, had zich dadelijk te slapen gelegd.

Slechts Brand was wakker en zat in de werkkamer wat te lezen.

Plotseling legde hij het boek neer. Het was hem alsof de planken in de vloer hadden gekraakt.

Gewoon op ieder geluid te letten, ging hij naar de deur en opende deze onhoorbaar op een kier.

Aanvankelijk zag hij niets, dat hem verdacht voorkwam. De met een loper bedekte, marmeren gang werd zacht verlicht door een paar kleine elektrische lampen, die van rood zijden kapjes waren voorzien, zodat het geheel in een

zacht, roodachtig schemerlicht was gehuld.

Het was er vredig en rustig en alleen het tikken van de grote, staande gangklok werd gehoord.

In het midden van de gang bevond zich de liftkoker, die gedeeltelijk in een inham stond. Dat gedeelte was dus aan zijn oog onttrokken. Onwillekeurig bleef hij daar even naar kijken en het volgende ogenblik stond het hart in zijn borst bijna stil, toen hij plotseling van achter de lift een reusachtige gedaante te voorschijn zag komen, die een mes in de hand hield. Het was de neger José, die meende zijn kans te kunnen waarnemen.

De indringer stond vlak voor de slaapkamer van zijn vriend en zonder zich af te vragen hoe hij daar had kunnen komen, richtte Brand de revolver, die hij altijd in zijn achterzak bij zich droeg, op de man en riep:

— Handen omhoog, of ik schiet.

Met een kreet van schrik en woede sprong de neger van de deur terug en keek met rollende ogen naar Brand.

Hij scheen nog te overleggen wat hij zou doen, want Brand was, bij hem vergeleken, een tengere figuur.

Maar nog eens klonk Brand's bevel:

— Handen omhoog, of ik schiet.

Nu eindelijk liet de neger het mes vallen en hief de handen op.

Op hetzelfde ogenblik werd de deur van Raffles' slaapkamer geopend en verscheen hij zelf op de drempel.

— Een aardige ontmoeting in de nacht, zei hij kalm, en keek glimlachend naar de twee mannen.

— Ik trof hem voor je kamerdeur met het geopende mes in de hand, zei Brand.

— Zo... zo... zei Raffles, nu herken ik de knaap. Hij is in dienst van Mr Hundley. Een merkwaardige manier om mij een boodschap over te brengen. Wat verlangt gij?

De neger bewaarde een stug stilzwijgen.

Zijn ogen gingen onzeker heen en weer.

Hij verstond de betekenis van Raffles' woorden niet.

Deze bukte zich, en raapte het mes van de zwarte op.

— Een goed wapen, zei hij, waart gij bevreesd, dat iemand u hier zou aanvallen?

De neger knarste met de tanden. Hij bemerkte nu, dat Raffles hem bespote.

— Ik zal dat wapen, ging Lord Lister verder, bij mijn verzameling voegen. Ga nu naar huis, en zeg uw meester, dat hij voortaan voor het overbrengen van zijn boodschappen een geschiktere bediende moet kiezen. Vooruit. Het huis uit.

Raffles drukte op de knop van een elektrische bel en beval de verschijnende bediende de neger uit te laten.

— Laat je hem lopen? vroeg Brand verwonderd.

— Moet ik hem ook nog gastvrijheid verlenen? zei Raffles glimlachend. Hij zou zich wel niet op zijn gemak bij mij voelen. En nu, goede nacht, Charles, slaap wel.

Rustig, als was er niets voorgevallen zocht de Grote Onbekende zijn slaapkamer weer op. Toen begaf ook Brand zich ter ruste.

Juist toen hij in bed wilde stappen, hoorde hij weer een paar planken kraken.

Haastig greep hij zijn revolver en snelde de gang in. Daar zag hij Raffles voor zich, in een donkere overjas, de kraag opgeslagen en een zwarte tas in de hand.

— Ben jij het? vroeg zijn vriend verwonderd, waar wil je nog heen?

— Een wandelingetje maken, klonk het antwoord; ik ben binnen twee uur terug. Ik heb een prachtige inval gekregen. Ga intussen maar naar bed en ga slapen.

Zonder verder op Brand te letten, stapte Raffles de gang door en was verdwenen.

Het was bijna ochtend, toen Lord Lister, door de schemering, naar de kleine geheime deur van de wintertuin in het huis van Hundley trad.

Met de sleutel, die hem de vorige nacht door Mrs Hundley was gegeven, opende de Grote Onbekende de deur en trad binnen.

Hij had enige uren in de omgeving van het huis verscholen moeten blijven en wachten, daar hij bemerkte, dat Hundley nog niet naar bed was gegaan.

Langs de hem welbekende weg sloop Raffles nu de slaapkamer van Hundley binnen.

Wederom verdoofde hij de slapende met chloroform en opende de brandkast.

Nu nam hij alle bankbiljetten, die in pakjes verpakt waren eruit en vulde daarmede zijn tas. Deze bood niet voldoende ruimte zodat hij nog een groot pak moest maken, dat hij met touw dichtknoopte.

Daarop verliet hij de slaapkamer en ging naar huis.

Het was ongeveer negen uur in de ochtend toen een krantenjongen het bureau van Stamford, directeur van de New Yorkse Verzekerings Maatschappij tegen inbraak en diefstal, binnentrad en hem een brief overhandigde.

Hij behoefde niet op antwoord te wachten en verliet dus dadelijk het kantoor.

Stamford opende het couvert, nam de brief er uit en las:

Zeër geachte heer Stamford,

Zoals u zich zult herinneren heb ik mij enige nachten geleden de vrijheid veroorloofd op uw kantoor inzage te nemen van de boeken, ten einde daaruit te weten te komen tegen welke bedragen uw cliënten bij u tegen diefstal waren verzekerd.

Ik deed dat om te zien, waar ik met het meeste succes een nachtelijk bezoek zou kunnen brengen. Over de aard van dat bezoek zult gij niet in twijfel verkeren, als gij naar de handtekening kijkt.

Tot dusverre heb ik alleen nog maar aangetoond, dat ik, als ik dat wil, gemakkelijk datgene ten uitvoer kan brengen, wat ik mij heb voorgesteld. Ik heb echter nog nooit iets weggenomen. Zodra ik dat echter wél ga doen, dan zult gij daardoor aanzienlijke schade lijden, daar de gestolen bedragen natuurlijk moeten vergoed worden.

Ik heb u daarom een voorstel te doen. Ik wens met u in relatie te treden en wel in zakelijke relatie. Ik zal u zeggen op welke wijze.

Hedennacht heb ik een bezoek gebracht aan Mr Hundley, u waarschijnlijk wel bekend. Ik heb uit diens brandkast voor anderhalf miljoen dollar gestolen. Dat bedrag zoudt gij moeten vergoeden, als ik 't hield, maar ik zal u al de gestolen biljetten terug zenden, mits gij mij een half miljoen dollar wilt uitbetalen. Ik zou er natuurlijk een half miljoen voor mijn moeite kunnen afhouden, maar ik doe dat niet, aangezien ik biljetten met een ander waardecijfer verlang. Morgen zal ik de cheque voor een half miljoen dollar aan uw bank laten afhalen waarna ik u de gestolen biljetten van Mr Hundley zal toezenden. Ik denk, dat ik u, wanneer u deze hebt, nog een aangename verrassing kan bereiden.

Verder raad ik u aan niet de politie of een particuliere detective op mij af te sturen. Ik heb getoond dat ik niet bang voor hen ben, maar het zou kunnen zijn, dat de zaken daardoor werden vertraagd en dat is minder gewenst. Overigens zou mij dat niet beletten toch mijn doel te bereiken.

Aanvaard de groeten van

JOHN RAFFLES.

Stamford had onder het lezen bijna zijn adem ingehouden van opwinding.

Het zweet stond in dikke parels op zijn voorhoofd.

Nu was dan gebeurd, wat Newton hem voor enige dagen had gezegd.

John Raffles, die zichzelf aandienende als de onbekende, nachtelijke inbreker, was ongetwijfeld een niet te verwaarlozen tegenpartij.

Stamford herinnerde zich ook de raad, om zich met de Grote Onbekende te verstaan.

Tevergeefs martelde hij zijn hersens om een uitweg te vinden. Ieder ogenblik kon Hundley bij hem komen, om

hem te vertellen van de diefstal, waarvoor hij bij hem verzekerd was.

Stamford riep zijn procuratiehouders bij zich en beraadslaagde met hen wat te doen.

Men kwam eindelijk tot het resultaat, op Raffles' voorstel in te gaan.

Juist was het onderhoud afgelopen, toen Hundley binnenkwam en aan de deur reeds uitriep:

— Men heeft mij bestolen, Stamford, ik ben bestolen.

Naar lucht happend, zonk hij in een leunstoel.

— Hoeveel is er gestolen? vroeg Stamford, hoewel hij het reeds wist.

— Miljoenen, zei Hundley.

— Hoeveel?

— Twee en een half miljoen.

Hij zag de eigenaardige blik niet, waarmee Stamford hem aankeek.

— Twee en een half miljoen? herhaalde de directeur van de Verzekerings Maatschappij.

— Ja, twee en een half miljoen; ik ben voor drie bij u verzekerd, zoals gij weet.

Stamford keek met een onderzoekende blik Hundley aan.

— Kunt gij mij een bewijs van de grootte der som brengen, Mr Hundley? vroeg hij.

— Gisternacht lag de genoemde som nog in mijn brandkast, en die is nu gestolen. Ik kan u twee getuigen brengen, mijn kassier en mijn secretaris, luidde het antwoord.

— Ik moet u uw onbedachtzaamheid verwijten, meende Stamford. Hoe kan men een dergelijke grote som in huis bewaren? Daarvoor zijn toch de banken.

— Dat is mijn zaak, antwoordde Hundley ruw.

— Zoals gij weet moet gij uw verklaring kunnen beëdiggen, ging Stamford voort.

Hundley zette een hoge borst op en zei:

— Natuurlijk zal ik het voor de rechter beëdiggen.

— Uw polis is, naar ik hoop, in orde? vroeg Stamford.

Hundley opende zijn jas en haalde

een portefeuille uit een zak te voorschijn.

Hij nam er een samengevouwen document uit.

— Hier is mijn polis, zei hij.

De heren gaven elkaar toen de hand, waarna Hundley het kantoor verliet.

Een uur later bevond Stamford zich bij Newton, de manager van een detective-bureau.

— Het is gekomen, zoals gij voorspeld hebt, begon Stamford. Hier lees deze brief eens en zeg mij wat ik doen moet.

Newton las het schrijven aandachtig door en schudde toen het hoofd.

— Deze zaak is niet in orde, Mr Stamford, zei hij.

Verwonderd keek deze de detective aan.

— In hoeverre en waarom? vroeg hij.

— Heel eenvoudig, zei Newton glimlachend. Vindt gij het niet merkwaardig dat Raffles op eens een door hem geopende brandkast van zijn inhoud ontdoet, nadat hij dit reeds dozijnen keren niet gedaan heeft?

Stamford schudde het hoofd en zei:

— Ik begrijp u nog niet; wat meent gij?

— Heel eenvoudig dit. Wij weten zeker, dat al de raadselachtige inbraken der laatste weken door Raffles zijn bedreven. Daarbij is echter nooit iets gestolen. Wij kunnen dus aannemen, dat de inbreker een zeker doel beoogde. Deze brief bewijst het, want waarom nam hij tot heden toe niets van waarde weg, en waarom besteelt hij nu Mr Hundley voor twee en een half miljoen dollar en biedt ze u voor een half miljoen te koop aan? Deze geschiedenis is niet in orde.

Beiden keken nadenkend enige minuten voor zich, tot Stamford zei:

— Ge maakt mij in de war; er is tegenspraak tussen Raffles en Hundley.

— Welke tegenspraak? vroeg Newton.

— Hundley beweert dat hem twee en een half miljoen ontstolen zijn, en Raffles spreekt slechts van anderhalf.

Newton floot even tussen de tanden, en zei toen glimlachend:

— Een goed idee van Hundley.

— Wat bedoelt gij? vroeg Stamford.

— Nu, hij wil bij het zaakje verdienen. Begrijpt gij dat niet?

— Jawel, maar Hundley verzekerde mij, dat hij de schadesom voor de rechter wil beëdigen.

— Dan doet hij een meineed, zei Newton op besliste toon.

Stamford trommelde zenuwachtig met zijn vingers op de stoelleuning.

Newton glimlachte ironisch en zei:

— Het zou een meineed zijn, die absoluut ongevaarlijk is voor Hundley, want niemand zal kunnen bewijzen, dat hij die som niet in zijn brandkast had.

Newton hield de handen voor de ogen, als hinderde hem het daglicht bij het nadenken.

Na enkele minuten richtte hij zich weer op en zei:

— Zend een bericht aan Raffles, dat Hundley beweert, dat hij twee en een half miljoen gestolen heeft, en wacht het antwoord af.

Na deze woorden begaf Stamford zich weer naar zijn bureau.

Hundley was intussen van de verzekeringsmaatschappij naar de Hamilton Club gereden.

Daar trad Mr Lyon op hem toe en deelde hem in korte woorden het besluit van de Hamilton Club mede, betreffende het duelleren van de leden.

Hundley hoorde hem nauwelijks aan.

De geschiedenis interesseerde hem niet. Plotseling echter spitste hij de oren.

— Ik heb u, zei Lyon, een uitdaging van Bird over te brengen. Hij laat u de keuze der wapens over.

Hundley legde mes en vork op tafel en de hap bleef hem in de mond steken.

Hij meende niet goed gehoord te hebben.

— Gij wilt zeker wel de goedheid hebben, mij uw secondanten te zenden, opdat wij alles verder kunnen regelen, zei Lyon.

Deze had, na deze woorden, zijn visitekaartje naast het bord van Hund-

ley gelegd, groette en vertrok.

Nauwelijks was hij weg of Hundley sloeg met de vuist op tafel, en riep:

— De Hamilton Club schijnt plotse-
ling gek te zijn geworden. Ik bedank
er hartelijk voor met iemand te vech-
ten.

Een clublid, dat zijn uitlatingen ge-
hoord had, kwam naar hem toe, en zei:

— Ik zal uw woorden aan het be-
stuur overbrengen en verzoek u in
naam van de Hamilton Club, dadelijk
de lokaliteiten van onze vereniging te
verlaten.

— Goddam, bruieste Hundley op,
spaar je woorden maar, lafbek.

Daarop keerde de toegesprokene
zich kalm om, ging naar de bedienden
en beval hen, Mr Hundley het gebouw
uit te zetten.

Er volgde grote opschudding. Slechts
met de grootste moeite en niet zonder
geweld te gebruiken, slaagde men er
in Hundley te verwijderen.

Toen hij thuis kwam was het alsof
alle duivels uit de hel waren losgebro-
ken en raasde hij als een dolle stier.

Alleen de gedachte aan de twee en
een half miljoen, die de verzekerings-
maatschappij hem moest uitbetalen,
matigde hem wat.

Inmiddels was het laat in de namid-
dag geworden, en Stamford wilde juist
zijn bureau verlaten, toen hij op de trap
werd aangesproken door een besteller
van het New Yorkse Centraalstation.

— Excuseer, mijnheer, zei de man,
zijt gij Mr Stamford, de president van
de verzekeringsmaatschappij voor dief-
stal en inbraak?

Stamford keek de kruier opletterend
aan, en antwoordde:

— Ja, mijn naam is Stamford.

— Ik moet een brief aan u afgeven
en op antwoord wachten, zei de man
een brief in groot wit couvert tonend.

De geadresseerde nam de brief aan
en las deze door.

De besteller van deze brief heeft
in zijn handtas anderhalf miljoen.
Zend mij daarvoor een cheque.

Ik behoef er u zeker niet opmerk-
zaam op te maken dat als gij het

gevraagde niet zendt, maar van de
bode toch het geld aanneemt, dit ern-
stige gevolgen voor u kan hebben.

Hoogachtend

JOHN RAFFLES.

Stamford liet de besteller in zijn kan-
toor, opende de handtas en zag dat
deze tot de rand met vijf-dollarbiljetten
gevuld was.

Toen begon hij het geld met twee
klerken na te tellen.

Hij had bijna een uur nodig om zich
er van te overtuigen, dat het genoem-
de bedrag aanwezig was.

Toen gaf hij, zoals de Grote Onbeken-
de verlangd had, de cheque aan de man.

De bode begaf zich ondertussen naar
het Centraalstation en bleef daar in de
vestibule wachten.

Na een poos kwam een oude man
met witte baard naar hem toe, wisselde
enige woorden met hem, nam de che-
que en verdween in het gewoel van de
menigte. Het was Raffles zelf geweest.
De besteller was Brand.

Terzelfdertijd was Stamford naar
Newton gesnelde om hem mededeling
van de ontvangen anderhalf miljoen te
doen.

— Bericht Mr Hundley, dat hij het
gestolen geld van u kan terug krijgen,
lichtte hem de detective in, en wacht
dan af, of hij er op staat, twee en een
half miljoen te ontvangen. Mocht dit
het geval zijn en legt hij de eed af,
dan moet ge me dat onmiddellijk doen
weten.

Hundley, die reeds lang niet meer
aan het voorgevallene in de Hamilton
Club dacht, wreef zich vergenoegd in
de handen, toen hij de brief ontving
betreffende de beslissing van de aan-
gelegenheid met de verzekeringsmaat-
schappij.

Hij was de eerste, die de volgende
ochtend het kantoor van Stamford be-
trad.

Hoe verstomd stond hij echter, toen
Stamford hem anderhalf miljoen in vijf-
dollarbiljetten begon uit te betalen.

— Dat is mijn eigen geld, riep hij
uit.

— Dat is zo, zei Stamford, het is ons, door onze agenten gelukt de dief het geld weer afhandig te maken.

— Er mankeert een miljoen aan, zei Hundley na een poos.

— Is dat werkelijk zo, Mr Hundley? Vergist gij u niet, vroeg Stamford.

— Wat drommel, Mr Stamford, snauwde Hundley. Ik herhaal nog eens, dat ik toch wel zal weten hoeveel geld ik in mijn brandkast had.

Stamford zag in, dat Hundley zelf zijn ongeluk tegemoet liep, maar begreep tevens, dat hij hier niets tegen kon doen. Hij moest handelen zoals Newton hem gezegd had en verzocht Hundley dan ook hem even te vergezellen naar de politierechter, voor wie de eed moest worden afgelegd.

Het was slechts een korte formaliteit, die in tegenwoordigheid van twee getuigen plaats had en binnen het half uur was afgelopen.

In de auto van Hundley, die voor het kantoor van de rechter geparkeerd stond, reden de twee mannen toen weer naar het kantoor van de verzekeringsmaatschappij.

Nauwelijks waren zij terug en weer in het privé-kantoor van Stamford gezeten, toen de telefoon overging. Stamford nam de hoorn van de haak en meldde zich:

— Hier Stamford. Hallo, met wie?

— Hier Newton. Is Mr Hundley nog bij u? klonk het terug.

— Jawel, zei Stamford, hij zit hier.

— Hebt gij hem de anderhalf miljoen in vijf-dollarbiljetten al uitbetaald? vroeg Newton.

— Nog niet.

— Hoe staat het met de eed?

— In orde. Zo juist afgelegd.

— Uitstekend. Houd hem nog een half uurtje aan de praat. Ik ontving zo-even een brief over deze aangelegenheid van Raffles. Ik kom dadelijk bij u.

Stamford hing de hoorn aan de haak en wendde zich tot Hundley:

— Ik ontving zo juist bericht van de Nationale Trust Bank, die zoals u misschien weet, onze bankier is, dat de nodige fondsen ter uitbetaling van

het miljoen dollar, dat gij nog moet ontvangen, nog niet losgemaakt zijn. Wilt gij zo goed zijn nog even te wachten? Ik zou zo dadelijk bericht ontvangen.

Op het toestemmende antwoord van Hundley, leidde Stamford deze in een spreekkamer, waar enige tijdschriften en boeken lagen.

Stamford behoefde daar echter niet lang te wachten, daar in die tussentijd Newton reeds op het kantoor was gearriveerd.

Na een korte begroeting zei de detective:

— Die Raffles is werkelijk een knappe vent. Hij heeft mij een schelm in de netten gejaagd, die ik anders nooit te pakken had gekregen.

Hundley behoort tot een klasse van mensen, die hun misdaden onder bescherming der wet uitvoeren, in een vorm, dat wij nauwelijks vat op hen hebben. Waar is het geld, dat Raffles u zond en dat hij van Hundley wegnam?

Stamford opende een grote handkoffer en legde een pak vijf-dollarbiljetten op tafel.

Haastig trok de detective er een het licht en begon het nauwkeurig te onderzoeken.

Verwonderd keek Stamford hier naar. Hij begreep er niets van.

— Houdt gij dat biljet voor vals? vroeg hij.

— Ja, antwoordde Newton, de gehele zaak is daardoor aan het rollen gebracht.

Stamford nam nu ook een biljet en hield het onder een sterk vergrotende loep. Na een zorgvuldig onderzoek, nadat hij door Newton op de kenmerken was opmerkzaam gemaakt, zag hij, dat al de 300.000 biljetten prachtig waren nagemaakt.

— Geef Hundley nu de cheque, zei Newton. Al het overige laat gij maar aan mij over.

Een half uur later reden twee auto's in de Fifth avenue bij de Trust Bank voor.

Uit de eerste stapte Hundley, die de bekende tas met het geld droeg, en ging het kantoor binnen.

Een paar seconden later stapten uit de tweede auto drie heren.

De kassier had zoëven juist de cheque als goed erkend, en vroeg nu of Mr Hundley het geld niet in deposito wilde geven.

— Jawel, antwoordde de bankier, maar ik wens een som van twintigduizend dollar dadelijk uitbetaald te krijgen.

Het duurde enige tijd, tot alle formaliteiten vervuld waren en de kassier de twintigduizend dollar in bankbiljetten had uitgeteld.

Hundley stak de banknoten in zijn portefeuille en wilde juist naar zijn auto terug gaan, toen een heer op hem toetrad, hem doordringend aankeek, en vroeg:

— Mr Hundley?

— Jawel. Wat wenst gij van mij? was het antwoord.

—Mijn naam is Newton.

Op dit ogenblik waren twee detectives naderbij gekomen en pakten met vaste greep ieder een pols van Hundley.

— Wat beduidt dat? stamelde hij.

— Niets anders, dan dat gij onder verdenking van valsmunterij en meeneed in hechtenis wordt genomen en voor het gerecht gevoerd, verklaarde Newton kortaf.

Nu eerst begreep Hundley, dat hij verloren was. Hij probeerde zich te bevrijden, maar tevergeefs.

Snel als de wind had zich het gerucht van de inhechtenisneming in de bank en in de straten verbreid.

— Waar is Raffles? vroegen de reporters van de kranten.

De oorzaak van alles echter... de Grote Onbekende, zat op dat ogenblik in een gemakkelijke stoel in zijn werkkamer aan de haard, waarin een lustig houtvuurtje brandde, daar de voorjaarsdag wel mooi en zonnig, maar toch tamelijk kil was.

Hij had zo juist bezoek ontvangen van Mrs Hundley.

— Gij zijt vrij, mevrouw, zei hij tot zijn bezoekster. Bedank mij niet, gij zijt de aanleiding tot de inbraak bij de u opgedrongen echtgenoot, en tot de

ontdekking van diens misdaad.

Mrs Hundley keek met droef gelaat naar haar metgezel.

— Is dat alles wat gij mij te zeggen hebt, Edw..., mijnheer? vroeg zij en sloeg haar donkere ogen naar hem op.

Raffles keek haar enige ogenblikken ernstig en vol sympathie aan. Toen stond hij op en schudde het hoofd.

— Ik weet waar ge op doelt, Mrs Hundley, maar ik meen, dat ik u al gezegd heb, dat in mijn leven...

Met een zachte kreet onderbrak zij hem en stond eveneens op.

— Noem mij niet meer Mrs Hundley. Gij hebt zelf gezegd, dat ik vrij ben en ik wil in niets meer aan die man herinnerd worden. Noem mij...

— Alice, viel Raffles hierop in.

Met een dankbare blik keek zij naar hem op. Hij was wel bijna een hoofd groter dan zij en vormde in alle opzichten het tegendeel met haar gewezen echtgenoot.

Even keek Raffles haar aan met een tedere blik, maar onmiddellijk daarop wendde hij zich af en zei met zachte stem, als voor zich zelf:

— Het kan niet. Het mag niet. Ik heb mij zelf tot een eenzaam leven veroordeeld. Ik kan mijn lot niet aan dat van een vrouw binden, maar geloof mij, als ik zeg, dat gij een onuitwisbare indruk op mij hebt gemaakt.

De mooie ogen van zijn bezoekster hadden zich met tranen gevuld. Langzaam stond zij op, trok een ring van haar vinger en deze Raffles toereikende, zei zij:

— Laat mij u tenminste een aandenken geven. Ook zou het mij zeer verheugen, als gij mij daarvoor een ander aandenken wilde geven.

Dankend kuste Raffles de hem aangeboden hand, toen trok hij van zijn ringvinger een ring met een prachtige robijn van zeldzame grootte en stak de ring met een lach aan de hand van de vrouw, die snikkend haar gelaat in haar zakdoek verborg.

— Laat ons nu scheiden, Mrs Hundley, het ga u goed, kwam na een korte pauze zacht van de lippen van Lord Lister.

Nog eens kuste hij haar hand en begeleidde haar naar de deur van zijn werkkamer.

— Ik zal u, zo spoedig ik de schat van uw vader heb opgegraven, bericht doen toekomen, zodat gij in staat zult zijn, volgens de wens van uw vader, het geld te besteden.

Toen verliet zij, als een treurende het huis.

Lord Lister bleef nog een uur alleen en liet toen door zijn kamerdienaar Gaston Brand roepen.

De jonge man keek zijn vriend met een vragende blik aan.

— Je ziet bleek, wilt je niet wat rusten? vroeg Brand verzorgd.

— Ik denk dat in plaats van rusten, werken een weldaad voor mij zal zijn. Ik heb de laatste dagen totaal vergeten, welk groot werk ik mij voorgenomen had in New York af te doen.

Die Hundley heeft mij helemaal van mijn apropos afgebracht. Armoede en rijkdom zijn hier veel groter dan waar ter wereld ook. Dus zal en moet de rijkdom ook hier voor de armoede zorgen.

Ik ben vandaag weer op een soiree bij de boterkoning Newnes geïnviteerd, ging Raffles voort. Ik heb een bepaald doel, namelijk, om arme mensen te helpen, jaarlijks een bepaalde som nodig. Een som die niet hoog genoeg kan zijn. De Amerikaanse multimiljonairs moeten mij die verschaffen.

— Ik begrijp daarom toch niet, wat je van plan zijt te doen. Hoe wil je hen daartoe dwingen? vroeg Brand.

Raffles klopte zijn vriend op de schouder:

— Door vrees en verstand, zei hij. Je zult eens zien, hoe gauw je dat alles begrijpt, Charles.

HOOFDSTUK VI

HET EINDE VAN EEN HUWELIJK UIT BEREKENING

Een schitterend gezelschap was in de salons van de boterkoning Newnes verzameld.

Ook Mrs Hundley was aanwezig.

Newton was eveneens door de boterkoning, onder voorwendsel van gast te zijn, geïnviteerd, en deze had weer een aantal van zijn beampten, voor deze avond, als kelner doen vertegenwoordigen. Raffles had aldra waargenomen, dat de detective hem dikwijls opmerkzaam aankeek. Deze was de intieme vriendschap tussen Mrs Hundley en Raffles opgevallen. Hij veronderstelde dadelijk de mogelijkheid, dat de vermeende Edward Bird de Grote Onbekende kon zijn.

Bij de inhechtenisneming van Hundley had Newton veel gehoord uit het intieme leven van de miljonair en toen ook de beschuldiging van Hundley, vernomen, als zou Bird de minnaar van zijn vrouw zijn.

Nu hij hen beiden tezamen zag, bedacht hij dat Bird de diefstal bij Hund-

ley gepleegd zou kunnen hebben, omdat op de dag voor de inbraak Mrs Hundley het huis had verlaten. Het was bovendien ook mogelijk, dat zij iets van de inhoud der brandkast afwist.

De inbraak had veel weg van een persoonlijke wraakneming.

Onder de beampten, als kelners gekleed, was er één, die eerst dezelfde ochtend uit San Francisco was teruggekeerd.

Deze beampte, James Green genaamd, was pas twee maanden bij hem werkzaam, en was voorheen in Londen aangesteld geweest.

Deze beweerde zelfs, John Raffles te kennen.

Toen het diner was afgelopen, trad Green op zijn chef toe, en fluisterde:

— John Raffles is hier, ik heb hem herkend.

Deze mededeling kwam zo onverwacht, dat Newton hem met open mond aankeek.

— Vergis je je niet, Green? vroeg

de detective nadrukkelijk.

— Absoluut niet, was het op besliste toon gegeven antwoord.

Hun gesprek werd onderbroken door Mrs Hundley, die aan de arm van Raffles op de detective toetrad en hem begroette:

— Ik dank u, Mr Newton, zei zij, dat het u gelukt is, deze mij zo onsympatische man, die mij onder bedreigingen gedwongen heeft zijn vrouw te worden, in hechtenis te nemen.

Verrast keek Newton op.

— Onder bedreigingen...?

— Ja zeker, onder bedreigingen, mijnheer.

Ik vraag u excuus, Mr Newton, maar gij zult het mij niet euvel duiden, als ik mij over deze strict privé-aangelegenheid liever niet nader uitlaat. Ik meende u echter voor het aandeel, dat gij in deze zaak hebt gehad, te moeten bedanken.

De detective bleef voorlopig niets anders over dan een beleefde toestemmende beweging, en zei toen kortaf:

— Zoals gij wenst, Mrs Hundley.

Daarmede was het onderhoud afgelopen. Zij wisselden nog enige beleefde woorden en verspreidden zich toen onder de gasten.

Op dit ogenblik trad een jonge Fransman, Henry Suchard genaamd, en die eerst sedert enkele weken te New York als candidaatlid in de Hamilton Club opgenomen was, op Raffles toe en liet zich aan Mrs Hundley voorstellen. Suchard was een knap, slank man met zeer gedistingeerd uiterlijk.

Van verre sloeg Newton de drie personen gade. Wederom voegde zijn assistent zich bij hem.

— Zijt gij er absoluut zeker van dat Raffles zich onder de gasten bevindt, vroeg hem zijn chef nogmaals nadrukkelijk.

— Absoluut zeker, antwoordde de detective op besliste toon.

— Kunt gij hem mij aanwijzen? vroeg Newton.

— Kijk naar de heer, die daar bij die palmengroep, met een dame in een zacht rose japon, zit, antwoordde de detective en wees op de begeleider van

Mrs Hundley.

— Zeer goed, mijn vermoeden heeft mij dus niet bedrogen, jubelde de chef in stilte. Ik vermoedde in hem reeds enige tijd de langgezochte Raffles.

Juist op dat ogenblik naderde hem de heer Newnes met de vraag, of hij al iets ontdekt had.

— Ik geloof het wel, luidde het antwoord; ik denk dat uw feest een gedenkdag in de gerechtelijke wereldgeschiedenis zal worden: Raffles is hier.

De boterkoning verbleekte, hoewel hij een bijzonder krachtig man met sterke zenuwen was.

— Om Godswil, zei hij, houd het stil. Al mijn gasten zouden het huis uitvluchten.

— Maak u niet bezorgd, Mr Newnes, hernam Newton; ik zal mijn maatregelen nemen, en ook de arrestatie zal zonder enig opzien te wekken, geschieden.

Newton wendde zich nu weer tot zijn detective Green:

— Geef onze politieposten daarvan kennis, zei hij, en ga zodanig in de vestibule staan, dat gij Raffles, als hij bij zijn vertrek in de auto wil stappen, kunt arresteren.

— Ik zal hem in het oog houden, zei Green op besliste toon.

— Tegelijkertijd belt gij onze bureaus op, ging Newton voort, en laat een stuk of dertig politieagenten hierheen komen en het huis omsingelen. De Grote Onbekende mag ons deze keer in geen geval ontsnappen. Dit moet een meesterstukje worden van onze speurzin.

Met het onverschilligste gezicht van de wereld namen zij afscheid van elkaar, waarna Newton zich, nadat hij een aantal heren en dames gesproken had, nogmaals naar Mr Bird en Mrs Hundley begaf.

De twee mannen wisselden een blik zoals kampvechters doen voor het begin van de strijd.

Zoveel stond voor beiden vast: Zij onderschatten de kracht van hun tegenstanders niet. Hier ontmoetten twee vastberaden mannen elkaar.

Enige gasten begonnen intussen op

te breken, hoewel juist op dat ogenblik een beroemde zangeres van de New Yorkse opera een aria zong.

— Laat ons dat lied eens horen, zei Alice Symond tot Raffles en zonder verder op de detective acht te slaan, nam zij zijn arm en ging de muziekzaal binnen.

Newton bleef alleen achter. Hij vreesde, dat hij al te veel aandacht zou trekken als hij de verdachte naliep.

Voor een inhechtenisneming was het bovendien nog te vroeg; eerst moest hij al zijn assistenten bij elkaar hebben en ook wilde hij op verzoek van de wekken.

Bovendien was het nu toch onmogelijk, dat Raffles ongemerkt het huis kon verlaten.

Alice Symond had zich intussen zo ver met haar begeleider van Newton verwijderd, dat deze niet in staat was hun gesprek te horen, daarom zei zij:

— Als ik mij niet vergis, dan heeft de detective u herkend. Denk er eens over na, hoe gij het gemakkelijkst ontkomen kunt.

Raffles begon vrolijk te lachen.

— De diva in de muzieksalon interesseert mij meer dan Newton en al zijn detectives, zei hij.

Mrs Symond keek met angstige blikken naar hem op. In het gevoel van vrees mengde zich echter ook dat van bewondering, hoe hij, zonder zelfs met de ogen te knippen, het gevaar voor zich zag. Toen het lied uit was, maakten alle gasten zich gereed te vertrekken.

— Ga nu, wat ik u verzoeken mag, alleen naar de vestibule, Alice, fluisterde Raffles tot zijn dame, en bekommer u verder niet om mij. Ik moet mijn weg nu alleen vinden.

Zij begreep hem, drukte zijn hand, keek hem een paar seconden innig aan en zei toen op zachte toon:

— Mijn gedachten zijn bij jou, Edward. God geve dat je veilig ontkomen moogt.

Zij zag nog, hoe hij in het gewoel van de menigte verdween, toen vroeg zij haar auto te laten voorkomen.

De heer Suchard schoot galant toe,

was haar behulpzaam, hing haar mantel om haar schouders en geleidde haar naar de geparkeerde auto.

Hij merkte daarbij niet, dat de als lakei geklede James Green hem in het oog hield.

— Roep mijn auto, beval hij.

De detective zette een klein fluitje aan de mond en liet drie merkwaardige, kort afgebroken klanken horen.

Dit was het teken voor de taxi, die hij besteld had, om de gearresteerde Raffles met begeleiding van detectives naar het politiebureau te brengen.

Suchard merkte niet, dat op dit ogenblik een aantal met stokken gewapende heren zich om hem heen plaatsten. De auto kwam voor en James Green opende het portier.

— Halt Raffles, gij zijt onze arrestant.

Met deze woorden grepen de detectives de Grote Onbekende, die de politieagenten van het Newton-bureau in Mr Suchard meenden voor zich te zien.

De aangesprokene was sprakeloos van verbazing, hij wilde protesteren, maar kwam er niet toe, want in het volgende moment zat hij tussen vier detectives in een rijtuig.

Newton, die tegelijkertijd, dat de aanhouding van Suchard plaats had, aan de achterzijde van het huis zijn beampten inlichtte, kwam juist op het ogenblik aan, dat het rijtuig met de arrestant en de vier detectives wegreed.

Dadelijk gaf hij allen last te volgen en volgde zelf in een taxi.

Hoe verbaasd was hij echter, toen in plaats van Raffles, een hem volslagen onbekende heer werd gebracht.

— Moet deze man Raffles zijn? vroeg hij de detective, die de arrestatie geregeld had.

— Ja, dat is Raffles, antwoordde Green. Hij houdt wel vol een Fransman, met name Suchard te zijn, maar ik ken hem heel goed. Hij is Raffles uit Londen en niet Suchard uit Parijs.

Newton wist hierop niets te antwoorden.

— Ik zal mij bij mijn gezant bekla-

gen, jullie zijn allemaal gek, riep de aangehoudene; ik ben een eerlijk man en door geen politiebureau ter wereld gezocht.

De directeur van het detectivebureau maakte aan het twistgesprek echter een einde, met de woorden:

— Voer de arrestant weg en stel het hoofdbureau van politie van New York hiervan in kennis.

Terwijl dit gesprek plaats had, bevond Raffles zich in de werkkamer van de boterkoning, waar hij zich onder een divan verborgen hield.

Hij moest wachten, tot het personeel naar bed was gegaan.

Bijna gedurende twee uren moest hij in deze ongemakkelijke houding vertoeven. Toen stond hij op, gleed onhoorbaar in de slaapkamer van Mr Newnes, verdoofde hem op de gewone manier met chloroform en nam de sleutel van de brandkast, die in de werkkamer stond, van het nachtkastje weg.

Het was nu gemakkelijk voor hem de kast te openen.

Geruime tijd doorzocht hij de documenten en vond eindelijk, dat, wat hem interesseerde: een geheime overeenkomst, over een trustverbinding tussen de boterkoning en een plantersyndicaat, dat tegen de wetten van de Verenigde Staten was.

Nu legde hij weer, evenals bij de vroegere geheimzinnige inbraken, de in de brandkast bewaarde papieren en het geld uit de kast op de schrijftafel en verliet de werkkamer.

Hij klom door een der vensters naar buiten en een half uurtje later zat hij tegenover zijn vriend Brand in zijn studeerkamer.

Reeds in de ochtendbladen kon men de opzienbarende berichten over de inhechtenisneming van de lang gezochte John Raffles lezen.

Stamford, de directeur van de Verzekeringsmaatschappij, was overgelukkig.

Hij ging naar de telefoon, belde Newton op en wenste hem geluk met dit grote succes.

Nauwelijks echter had hij de hoorn

op de haak gelegd, toen een besteller hem een brief bracht.

Hij vertrouwde zijn ogen niet, toen hij las:

Zeer geachte heer,

Ik heb mij veroorloofd, deze nacht bij de boterkoning, Mr Newnes, een document weg te nemen, dat voor hem van meer waarde is dan uw verzekeringspolis. Daar ik nu uit uw kantoorboeken weet, dat de boterkoning voor tien miljoen dollar bij u verzekerd is, zo verzoek ik u, volgens onze laatste zaakverbindingen, mij voor vijf miljoen dollar op mijn rekening te crediteren, die ik tegen overgave van het document van u kan opvorderen.

Tegelijkertijd verzoek ik u, Mr Newnes ervan in kennis te stellen, dat ik mij dit document heb toegeëigend, en daarvan door een notaris alhier een nauwkeurig afschrift zal laten maken, dat ik, tot mijn eigen veiligheid, gedurende mijn openthoud in Amerika zal bewaren.

Hoogachtend,

JOHN RAFFLES.

P.S. Het spreekt vanzelf, dat gij de cheque van vijf miljoen wel door Mr Newnes kunt laten uitschrijven.

Wanneer de bliksem voor Stamford was ingeslagen, had dit niet grotere uitwerking kunnen hebben dan deze brief. Raffles zou gevangen genomen zijn? En hier hield hij een brief van hem in de hand. Hij behoefde niet lang over dit raadsel na te denken. Opnieuw belde de telefoon.

— Hallo, hier Stamford. Met wie spreek ik?

— Hier Newnes. Kom dadelijk bij mij, ik ben bestolen, klonk het van de andere zijde van de draad.

— Ik zal komen. Ik weet het reeds, luidde het antwoord.

Hij legde de hoorn op de haak en wilde weg gaan, maar de telefoon belde opnieuw.

— Hallo, wie daar? Hier Stamford.

— Hier Newton, kom dadelijk bij mij, de duivel is losgebroken. Wij hebben de verkeerde gepakt, want ik heb een brief van Raffles ontvangen.

— Ik weet het al. Ik ook. Ik ga eerst naar Mr Newnes en kom dan naar u toe; of beter nog, kom naar de boterkoning, dan kunnen wij elkaar daar treffen.

Nog kon hij echter niet vertrekken, daar hij nogmaals opgebeld werd.

— Hier Rockefeller, wie daar? hoorde hij zeggen.

— Hier Stamford, wat is er? antwoordde hij.

— Ik ontvang daarjuist een brief, zei Rockefeller. Ik zal u voorlezen, wat die brief bevat.

Waarde heer,

Ik gaf mij de eer, de vorige week bij u in te breken, en niets weg te nemen. Ik geef u de verzekering, dat het mij niet veel moeite zou hebben gekost, dit bezoek te herhalen en dan wel een souvenir bij mij te steken.

Ik zal dit echter niet doen, als gij belooft, ieder jaar op een bepaalde dag, tienduizend dollar aan de armen van New York te schenken.

Groetend,

JOHN RAFFLES.

— Dat is toch werkelijk ongehoord, riep Stamford.

— Inderdaad, maar wat moet ik nu doen? Wilt gij mij een verzekeringspolis voor vijftig miljoen dollar uitreiken? vroeg Rockefeller nijdig.

— Dat is onmogelijk, zei Stamford.

— Dat dacht ik wel, zei Rockefeller en belde af.

Weer wilde Stamford naar de deur snellen om naar Mr Newnes te gaan, maar ook nu kwam hij de kamer niet uit, want alweer ging de telefoon.

Hij had nauwelijks de moed de hoorn op te nemen. Wederom maakte zich één der bij hem verzekerden bekend, en begon hem mededeling te doen van de inhoud als die aan Rockefeller geschreven was.

En wederom ging de telefoon, zodat hij niet weg kon gaan naar Newnes.

De opbeller kwam tot de overtuiging, dat geen verzekeringsmaatschappij ter wereld in staat zou zijn, hen de schade te vergoeden, die de Grote Onbekende in staat was hen te doen lijden. Eerst laat 's avonds kwamen Newton en Stamford bij Mr Newnes aan.

De volgende ochtend stonden in de New Yorkse dagbladen een aantal gelijkkluidende advertenties.

De miljonairs van Amerika schenen plotseling door een weldadigheidskoorts te zijn aangetast.

Allen verklaarden in grote, vet gedrukte advertenties, dat zij de armen van New York ieder jaar een bepaalde som wilden uitbetalen.

De pers meende eerst dat de miljonairs gek waren geworden, maar daarna werden zij, bij toeval gewaar, wie de werkelijke oorzaak van deze weldadigheidsmanie was en daardoor ook het doel van de zogenaamde inbraken, waarbij niets gestolen werd.

De Grote Onbekende was echter met zijn vriend Brand naar het zuiden getrokken, om daar naar de schat van generaal Symond te zoeken. Het geld vond hij en hij zond het naar Alice, die er volgens de wilsbeschikking van haar vader mee handelde. Dat was het laatste, dat zij van Raffles hoorde.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

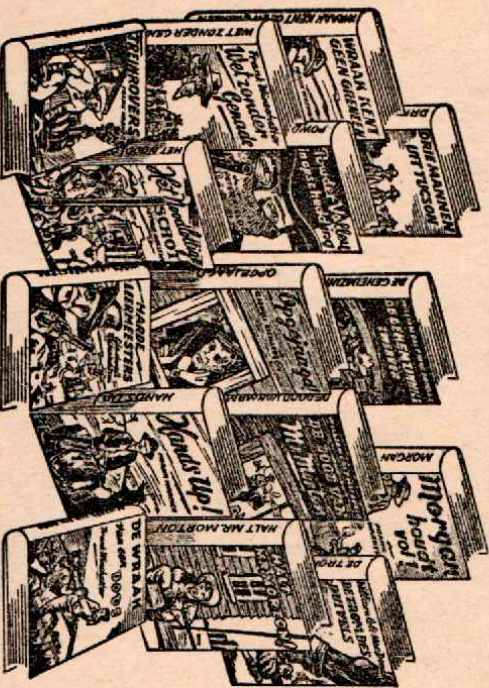
De Dschainen - tempel

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar met f 5.- of meer per maand

1. Tweehoofden, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot, door Arthur Madden
3. Harde Leermesters, door Gladwell Richardson
4. Hands Up, door Frank Warner
5. De wrak van een Dode, beide door Frank Winchester
6. Wet zonder Genade, door Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding, door Peter Field
8. Opgejaagd, door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton, beide door William Williams
10. Halt, Mr. Morton, door Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen, door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson, door Arthur Madden
13. De geheimzinnige zwerfver, door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol, door Frank Warner
15. De Trom des Duitvels, door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewens betaald met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doordien wet niet wordt verhoogd.

NAAM: _____

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007